Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه تر ماښامه

دشعرونو مجموعه

پیرمحمد کاروان

PROPERTY OF ACKU
4382

(c) Ketabton.com: The Digital Library

دکتاب پېژندنه

o دکتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه

o شاعر : پیر محمد کاروان .

o خپرونکی : دآزاد افغانستان دلیکوالو ټولنه « وفا »

o چاپ او صحافي : تاپ پرنټرزپیښور

o کمپوزر : عبدالحی سحر

o لومړی چاپ : د۱۳۷۱هـ.ش دسنبلې میاشت ۱۹۹۲ع اګست

o شمیر : ۱۰۰۰ټوکه

o نمبر : (۶۹- ۷۰)

له ښاغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکــــو او هنر مندوګوتو دکمپیوټر له پیچلي مغز نه راوایستل اوکتابي شکل یې ورکړ .

(c) Ketabton.com: The Digital Library

اهداء :

دهغوی په نوم چې دخدای

له خلیفه (انسان)

سره مینه لري.

بسم الله الرحمن الرحیم

دماښامونو دمهال

یو «کاروان»

ښایي زموږ سر نوشت به له تیاروسره تړل شوی وي ، موږ په تیاروکې زیږیدلي ، په تیارو کې اوسید لي او په تیارو کې فناشوي نسلونه یو . دادی موږاوس په یو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند(۱) په نوم هر مهال مو یو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تیارو ،دماښامونودمهالونو شاعر دی . زموږشاعر که رښتیا وایي نود دغو تیارو په هکله به غږیږي ، سهارونه لازموږ لپاره نالیدلي ، امیدونه دي .

اوس له بل هر وخت ښخه ، زموږ اولس ، زموږ دهیواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلدتیاته اړکیږي . زه خو داسې گڼم چې گران شاعر پیرمحمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پیل کړی او پرماښام پای ته رسولی وي.

پیر محمد کاروان زموږ دځوان شعرهغه وینا وال دی چې پروطن دخورو تیارو ، دخوروماښامونو په وړاندې دمقاومت په بهیر کې یې هم خپل شعر ځلولی ، دتیارو دلحظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخیال د رنگینیوپه تالونو کې یې هم خپل شعرونه زنگولي دي .

کاروان دمقاومت دکاروان یوه داسې ځوانه څیره ده چې دافغانانو د ویاړلي مقاومت ډیروشیبوته یې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهیر کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پیرښنسته خبرې کوو نوکاروان یې د گوتو دشمیر په لومړنیو کسانو کې شمیرل په کاردي.

«له ماښامه تر ماښامه » دپیر محمد کاروان د شعرلومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پیل او دراوروستنیو گلونو شعرونه راغلي دي. موږ د دغو شعرونود نیتو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه یون دځلا او پرمختگ ډیره ښه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر کښې نمونې خوندي شوې دي او حقیقت دادی چې په دغو دواړوشعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخیل ، نویوتر کیبونو اوشعري دقت ننداري ته تم کیدلای شو .دغه راز یې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم څو نظمونه هم يوځاى کړې دي .

دکاروان غزلې دپښتو نوي غزل له ډيرو ښکلو بيلګوځخه شميرلى شو . د دې مجموعې ډيرې غزلې به زماددې خبرې درښتينتوب لپاره تاسوولولئ .خو دغه څويې دنمونې په توګه وګورئ :

خدايه دګل کـډې يې قـــدم کــې واړوه
ستړى شو کاروان دښاپيــــــرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واوروه چې شمعوغوندې ويلې شي
زه دسو زغزل يم ما پـــه زيــــروبم کې واړوه
مانه غلو اغزيو دتـــــناکـــوينې پتهې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

ياداچې :

ګلونه سوي دي اغزي ښکـــلوم
خزان ځپلي پـــــسرلي ښکلـوم
زه دساقې دميونه يم عـــــادت
دافغاني ګودر منـــکي ښکـــلوم
نادان کاروان به يې غزل ګڼي خو
د زړه په وينـــو آزادي ښکلـوم

دکاروان په آزاده شاعرۍکې هم موږګڼې خوبۍليدلاى شو . د دغو شعرونوپه لړکې يې «قافله » دتمثيلي او تصويري شعر يوه ډيره په زړه پورې نمونه ده او «درې څاڅکي وينه »، «ته ... » ، «دپرښتې خوب » ، «څلورتوتکۍ»، «تعبير ؟» «له وينوترموسکا » او داسې نور يې دنمونې يې آزاد پښتوشعرپه لړکې وړاندې کولى شو .

دهغه په شاعرۍکې دنوي بيان ، نويو مفاهيمو او ترکيبونو او ديو ډول نوي خيال زيات څرګونه وينو . تا سوزموږ دوطن له حالاتوسره سم دکاروان ديوې غزلې

مطلع وګورئ :

لاله په يوه پښه دي ولاړ د دامانونوپه سر
لکه چې پيغلې وي ختلې دماينونو په سر

يا :

ستن مې کړ قلم تارېې غـــزل غزل
شوم دليونـــيو په ګريــوان مين
زړه دې رانه يو وړاوجـــرس دې کړ
ښکليه اوس به خود شي په کاروان مين

ديو ازاد شعريوه برخه ده :

... په کې چاودلې حبابونه دې دژوبلو هيلو
دښو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هره سلواغه کې راځي
دښکلې ياردېدن ته
دناکراروتلو سودپر هرونو وينې ...

دداسې ښايست ترڅنګ ، دکاروان په شاعرۍ کې دګوتو اېښودلوځايونه هم شته په تيره بيا دهغه دشعري يون دپيل په شعرونو کې به ځينې نيمګړتياوې هم وويني. کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم ښايي ولولئ :

دجنګونو په دوزخ کې جنتي افغانان وسول
دباروتو سر ولمبو کې سپين دسولې مرغان وسول
زمانې له خوبه پاڅه ، دوجدان غږ ونه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول

او يا ښايي کله کله زموږ دکلاسيکې شاعرۍ له عنعنې نه په تقليديوه نيمه غزله په کې ولولو.لکه :

ساقي سوي لوي زړه ته لـــــــــږ ارام را
چې تش کړی مې يوجام نه وي بل جام را
ستا دزلفو پيچ وخم کې په ځوګيريم
يورنګين غوندي سحر د دې ماښـام را
ځو به سترى لالهانده کاروان ګـــرځي
سرمنزل دخوږې مينې په يو ګا م را

دغه راز د «سيندوکي » په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور شعرسره يوخه ورته والى لري ،زه نه وايم چې ترى تقليد شوى دى،ځکه کاروان يو لږ جلا خبرې لري خودشعر کلي فضا يې يوخه ترې اغيزمنه ده .

کاروان ، دافغانستان په معاصر شعرکې دمقاومت دشاعرۍ ډيرې ښکلې نمونې ايجاد کړې او پښتو شاعرۍ ته يې ښکلې دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو دخوارلس کلنو را روانو غميزو (تراژيديو) ډيره صادقه شاهده او انځور وونکې شاعري ده. دهغه په شاعرۍ کې دکليو ، باندو او غريبزو کاروانونو صميميت او درښتينې پروت دى .

لکه چې دغه صميمي شاعرتل اميد کوې ، له دغو هيلو سره چې دتورتم له لړو لړ ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکې نسلونه ، راتلونکي شاعران يوازې د تورتم شاهدان نه وي ، او سهارونه تش اميدونه نه وي .

زرين انځور

پيښور

د ۱۳۷۱هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شيبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نيك مرغه ورځ

عشق او جمال

زه خوراتلم نه تاراو لېږلم
له خوشبو يې نه ډك دسمال دې راكړ
ددسمال خنډې ته دې غوټه وركړه
ځواب يې تاسره و، سوال دې راكړ

تامې په زړه كې تنده وكړله
په كې راشنه شول دخمار گلونه
ساقي دې راوړي ډكې ډكې پيالې
چې په كې وتومبي كتار گلونه

تندې مې مات د اضطراب په كانو
ځم له زګېرويو نه كورګى جوړم
سرلګومه دسكون په ځنګون
له پرهرونو پسرلى جوړوم

شاړه د ژوند غواري ابشاردنغمو
دروح دسمال چې په كې ومينځمه
پرېږده چې غوټه يې راوسپړمه
عشق اوجمال چې په كې ومينځمه

خيبر پلازه پېښور ۱۱ / ۲ / ۱۹۹۲

دعشق سرود

ماته د روح له منـاري دعشق سرود راځـي
په عاصي ژبه ستاثنا ، راځي درود راځـي
وروخدايا نوسره ، وې ، راځيء چې ښه يې مات کړو
ياغي تندی دی دابه چاته په سجـود راځي ؟
بتان مات شوي دايـازد زلفـوورېم راځـي
سترګې مـوږختې چې ګله به محمود راځـي ؟
مورد سپرلوپه غېږکې ښنه خوبونه کړي نه دي
لاپه ګلپا نوکې سـکروتې دنمرود راځـي
ستاد ديدن هرې ښکالوته يې خپې وهـلې
کاروان دسترګومې په دښته دوجود راځـي

۱۳۷۰/۱/۱۱

ښاغلی لیونتوب

مه ژاړه بلبله عبادت به په نغمو کوو
ذکر دګلونو به د پرخو په تسپـوکوو
لمونځ به دسحر کوو او خوب به دغرمو کوو
تل به صفتونه د رخسار او دبارخوکوو
زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشيندو
پټ به ديدنونه دسپوږمۍ په سپينو شپوکوو
غوټې دې کړې ژبې راته مينه خو غوټېږي نه
يو جهان خبرې به په سترګو په لېمـــو کوو
ځوبه په اغزيو کې دردونه هم نشه لـــري
مست خمارې خوب به دغوټو په بالښتوکوو
ځو ديار کوڅوته چې داسترګې په کې ټخلي کړو
دې خپلو کعبو کې ديدنونه د سجدو کوو
لوټ دې شي کاروان خو بيابان به کړو غاټول غاټول
عشقه له ښاغلي ليونتوب سره پينتو کوو

پېښور، دليکوالو ټولنه ۲۱/ ۲/ ۱۳۷۱

اهداء: زخمي کابل ته،دښاپيرو ،وطن ته

تعبير ؟

دغرڅنۍ تيونه
په پولادي غشو سوري سوري دي
سوي زګېروي يې څه نري نريٰ دي
او دتنکو ، تنکو کبليو خولګۍ
په تکو تورو لوغړنووينو تکې سرې دي
چاورشيندلې په ملالو سترګو
له سرو سپرغو ډکې تودې ايرې دي
په غټو اوښکو کې يې سره رنګونه
لکه دماتوآيينو په زړه کې
دسرو لمبو عکسونه
دغرڅنۍ په سترګو
ګردې تاوېږي د پړانګانو سترګې
نه شي په ځان پسې راښکلی تښتيدلې غوړګې
خيال يې په زړه باندې نوکارې او پنجې وروي
په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه ګرځي
په سرو بوټيو اوهډوکو يې تبرونه ناڅي
په تصوريې د وريتو غوښو بويونه ګرځي
ځوک څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟
بېګا کابل داسې يو خوب ليدلی

پېښور ۷۱/۱/۲۷

دشمعو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
راشه داد ژوند ماښام په دوو ډیووکې ونغاړه
سوې کرونده به بیا راشین دشمعو فصل کړي
روح د پتنګانو په لمدو ایروکې ونغاړه
غوخ زړګی مې وګنډه سرخي ستا دښکلایمه
پټ مې دموسکا غوندې په سروبار خوکې ونغاړه
ښکلی پسرلی راته اشنا په جرګه راوله
ما خزان ځپلی په تنکو غوټو کې ونغاړه
راشه د ارم دښاپیرو قاصد ه یویې سه
غوټه دشوګیر مې په پستو وړمو کې ونغاړه
وړه مې چې ساحل دپیغلتوب په غیږکې ونیسم
عشقه دریابې ما په یاغي څپو کې ونغاړه
بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
دا منجاورخیال مې دسخي جنډوکې ونغاړه
ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
دا تاویز دمینې په ځونډو ځونډو کې ونغاړه

پیښور حوت ۱۳۷۰

انتظار

داوښکوپرخــــه مې بې ګــله راځـــي
زمـا دګـل کـډې بـه کـلــه راځـــي
تـشې جونـګړې مې دســترګـوپـاتــې
ورتـه بـــه کــله ډېــوه بلــه راځـــي
بې تــانه مــرارمـان مـــې غرېـنـه کــوي
که مسیحا ورتــه څــوځــله راځـــي
زه یــې دیـاردلاســه زربـــولـــه
که مـات کـچکول ته مې خـــزلـه راځي
مــا په زړګــي کــې ورتــه ځـاله جـوړه
خوکـه په ناز ورتــه بلبـــله راځـــي
د دارکــــړۍ کې جــوتې ځومــره خـوند کـا
چــې ننـــداري تــه یارپه خپــله راځي
زه به لـــه تـنـدې زاره چــاودې وُمــه
دساقي لاس کې بــه جـــام هــله راځـــي
جرس بــه ډیــر په چــیغوزوړبـــــړي
ستړې کاروان چې ترمنزله لــــه راځـــي

۱۳/ ۳/ ۱۳٦٥ دنریزې کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سحر په لوري

دګم نامي خلوت کې غلی ناست وم
لکه دغم او د ویرونو ماښام
زما په تن وتورلباس دماتم
بلې مې وې داوښکو تتې ډیوې
لکه چې ښکلي ستوري
په نرۍ وریځ کې وي پټ
دانتظاراغزي مې سترګو کې راتلل ماتیدل
ماسته دمینې ترانې ویلې
په وینوسرې ترانې
په ترمو اوښکو کې لندې ترانې
خوچې ناشاپه مې سرپورته کړلو
دځنګانه له سترګو
اي زما مینې بیا مې ته ولیدې
لکه شفق په سره سالوکې پټه

په سرکو شونډودې موسکا خوره وه
زما په اوښکو کې دنورپه شانې وځلېده
راغلې په سرولاسودې پورته کړمه
په تنکو گوتودې زما اوښکی را پاکې کړلې
په تورپټکي کې دې راوټومیل دستوروگلان
او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

۱۹/ ۱۰/ ۱۳٦٤تني

ترږۍ

دمـــــود وترږی درتـــه راغلم تـا سخاونه کـــړه
ساقي مستانه هېـــڅ پېـــرزو دي په گـــداونه کړه

ستا په درشل کې مې تندی ډېرو سجدو کړوستړی
ماستا دحسـن پرستـــش کړ تا پروا ونـــه کړه

زما دسترگو په زیـــارت کې بلـــبدلي ډیوي
مغروره تا خوتش په شـــونډوکې دعـــاونه کړه

ته دخپل حسن له نشـــو نه راوزگـــاره نه شـوې
هېڅ دي زما خیري گرېـوان پورې خنـدا ونه کړه

دزړه ساحـــل مې ستا دمینې سمندرتــــه ایښی
خو تا دوچ کـکړ ساحل په لــور گډاونـــه کـړه

یتیمې هیلې به یتـــیمې وړم دگور غـــېږې تـــه
مهربـــاني خـــوپـــه یتیمو هیلوتـــاونه کړه

لکه دشمعې سره اوړ شنه شي له لمبودي زار شـم
کاروان دګوریت لکه پتنگ کړ تاژړاونه کـــړه

تنې،د نریزې د کلي غرونه ۱۳٦٤

د پسرلي توتکۍ

په سپینو اوروکي موسکي شول زرزري گلونه
د ښکلي لمرد پلوشو گلونه
لکه چې پېغلې وي تومبلي د مرجانو غمي
د سپین ټکري د پاسه
د پسرلي ورمې د ژمي غېږکې وغځېدې
په مرغېجنونه هیلوراغی مسیح
وحشي گلونو ښنې جامې واغوستې
د مالیارانو محتاجي نه کوي
زموږ جونګړې ته هم راغلې ښایسته توتکۍ
جوړه جوړه توتکۍ
لکه چې راشي د فردوس له غېږې
د معشوقې او د عاشق روحونه
زمو رانګړکې یې اتڼ واچاوه
او په غج غج کې یې دژوند ترانې وویلې
رنځورې مورمې ورته څه په مینه مینه ووې
«توتکۍ سترې مه شۍ ستړې مه شۍ»
توتکۍ خلاصي کړې مښوکې او غج غج یې وکړ
څه په خندا یې ورته ووې چې ژوندۍ اوسې
زما دزړه په تالاشوي باغ کې وتږوکېدل
دامیدونو گلان

۱۳۶٤/۱۲/٦ تنې، دنریزي کلی

لېونۍ سندرې

ماوې چې مړو ته به زه وايمه ژوندۍ سندرې
خووخت مې نه پرېږدي په زړه دنېکمرغۍ سندرې
مايې داوښکو په شبنم خوبونه وتښتول
ګلونه کونګ دي وايي نه پسرلنۍ سندرې
يه لېونۍ زمانې ! لږخه خو په خودشه که نه
روغې سندرې مې چې بولې لېونۍ سندرې
که دلته هلته مې په کاږو ککرۍ ماتوي
وينې مې وايي په خندا د ازادۍ سندرې
چې دمغرور په زړه داورپه څپرلګېږي نوزما څه قصور
زه خو په زړونولګوم لکه پتنګۍ سندرې
چې يې د زړه غوړېدونه نه وي تش دسر په غوږو
اوريدای نه شي زما مستې غرنۍ سندرې
دا د کاروان د زړه په وينو کې راوزېږېدې
چې په کاغذ يې کړې خپرې دلۍ دلۍ سندرې

۱۳۶۵/۱/۵

داوښکو دیوی

دجنګـونو په دوزخ کې ، جنتـي افغانان وسـول
د باروتوسرولمبو کې ، سپیـن دسولې مرغان وسول
خزان او ر په بهار بل کړ، د ژوندون ګلونه وچ شول
اواره نغمې ایرې شوې، مهاجر بلـبلان وسول
د باروتو ښامارانـو، اسو بلـوکې لمبې پـو کړې
دجونګړو ډیوې مړې شوې ، د رڼا پتـنګان وسول
قافلې ستړې ستومانه ، د ژوندون په پېچ وخم کې
لارې پټې په سکـروټو ، د وفا قاصـدان وسـول
هرارمان شـوژوبلژوبـل،ډېرې هیلـې هـدیرې شـوې
درڼواوښکو ډیور کې دسـرووینو ګلان وسـول
شوګیرې اوږدې اوږدې شوې، شپه دغم په تیارو پټه
دسبا ستورې بربښ نه کړې ،دسپېدو په ګرېوان وسول
په نغمو کې کړیکې کړیکې، ویرپه زیرو بم کې خپوردی
پر دبسیان له ډېرې مینې ، دوطن په ارمان وسول

دموږمودو یارانـــو، یودبل دیدن ونـــه کړ
دوصـــال په تمه تمه ، په لمبـــو د هجران وســـول
دزړه کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وینو سره ګو هریږي، بس په یاد دجانان وسول
دګولیو باران اوري، لاله ترمې ترمې پـــروت دی
خپلې پاڼې یې سپر غږي شوې، هغـه سره ارغوان وسول
هسې نه چې سرېږي لوڅ شي ، د ابشیا دښکلي ناوې
وینم خوب اوکه په اوریږي ، سره ټکري دالوان وسول
زمانې له خو به پاڅه ، دوجدان غږونـــــه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
افـــغاني جرس فریاد کړي، ځې کاروان دشهیدانو
نورڅوک نه دي دلته هلته ، دیوې موربچیان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲ تنهې

دغزل په څنوکې

دغزل څنوکې گلونه ږدمه
پښتون ماښام ته مشالونه ږدمه

دتوروشپوشيبو اوږدې به نه شي
لمروې په سرېې سهارونه ږدمه

مينې له زړه نه مې پټه کړه لرې
يارته دسرووينوخالونه ږدمه

د ژوند څولۍ مې ډکوم له گلو
ځم په اغزوکې قدمونه ږدمه

که په مرۍ مې يوه سلگۍ وي پاتې
لا به په ژبه ستا نومونه ږدمه

ساقي زمـاپه تنده مه څوريږه
زه نورو ترږوته جامونه ږدمه

عشق مې په دار کې سرتـه داسې ويل
په تـادحسن امېلونه ږدمه

لاله تصويرېې په سينه لگـوه
په لوغړن ځيگر دا غـونه ږدمه

راځه کاروانه دتيارو په زړه کې
زه درته شمعې کتارونه ږدمه

سرطان ١٣٦٥

ګمنام شاعر

څو مره چې لوېدلی له نظر د زمـانـويمه
دومره جګ ختلی دغـزل په مناريمه
لږخومې داروڼ زړګی دزړه په سترګو وګوری
لال يم خوله سترګو نه پټ شوی پـه ايرويمه
حسنه لږموسکی شه چې پانوس مې شې په اوښـکو جوړ
هسې نه ايره شم وريت دعـشق په سرولمبويمه
وخت يمه داغلی خوهرداغ مې له خندا نه شين
پټ په تصورکې دلاله پـه لـوپټو يمه
نه مې شې ليدلای پټنـګان په محلونوکې
څراغ ديتيـمانودجونګړودتيـارويمه
څومره چې غزل مې په سرووينولمبېدلي دي
دومره ژوبل ژوبل دجـفا په کتـهارويمه
نه درحم باغوانه دمنت ګلان دي نه غـوارم
زه آزاد بلبل دځګو غرود سـرد رويمه
مړمې کړه مرګيه خونغمې به مې ژوندۍ وي تل
زه خو يوکاروان دتـرانو اود نغمـويمه

۱۳۶۵/٤

غرڅنی ګل

غرڅنی ګل یم غرڅنوته خاندم
اوبېرسرولېونوته خاندم
اوسېړم لرې د دنیاله سترګو
وختونوپټ کړم دهرچاله سترګو
دلوړوغرونوپه لمن کې اوسم
دخپلووینوپه کفن کې اوسم
ډیوې مې بلې دشبنم په پانوس
رانه چاپېروي دبلبلوجلوس
خاندم دمینې ترانوته خاندم
اوبېرسرزولېونوته خاندم
وايي ابشارراته دمینې نغمې
خوب ته مې یوسي دځنګل زمزمې
سپوږمی مې مخ پټ کړي دوړانګوپه شال
نسیم مې وزنګوي ورووروپه تهال
سحرمې مخ مینځي د پرخې په مې
غلی راویښ شم دشپونکي په شپېلۍ
دلمرزرینود ردانوته خاندم
اوبېرسرولېونوته خاندم
غرنۍ پېغله راته غلې ګوري

په ښکلوسترګوراته ښکلې ګوري
په تورېپکي کې مې ټومبلي نه شي
تهمت دمينې په ځان ورلي نه شي
مخکې قدم اخلي په شاه راګوري
زما دپاڼو په شان زړه يې ښوري
زه يې دسترګوائينوته خاندم
اوبېرسرولپونوته خاندم
دشپې له دپونه تښتېدلی نه يم
دخواره بوی په ژبه غلی نه يم
که په پنجوکې دلپوانو شمه
ژوبل په شان دغزالانو شمه
بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
رنګ به مې حسن دجانان ته رسي
څوچې ژوندوڼوي زمانو ته خاندم
اوبېرسرولپونوته خاندم
سپېره خزان که ريژولی يمه
مړ نه يم بيا راټوکېدلی يمه
ديوه ګم نام شاعرداستان يمه زه
که نن يم پټ سبا عيان يمه زه
دګلوميربه ګلستان ته شمه
مشعل دلارې به کاروان ته شمه
دکاروانيانو ارمانوته خاندم
اوبېرسرو لپونوته خاندم

تنې د چورکونډې ځنګل لمن ، اسد ۱۳۶۵

داوښکوګلونه

ماوې چې ښکلی پسرلی راشي
د انتظارځای به وصال ونیسي
ماوې چې ستا به هم زړه تنګ په محلونوکې شي
ای دبهاردښکلاګانورنګینوپرښتې !
ماوې چې ته به خامخاراشې
دپسرلي درنګینواودخوشبوپه منځ کې
دموسکانوربه په ګلونواوغوټوورشیندې
زما دسترګوبه تیاره ځنګل به
دخنداګانودیوې و وروې
ماستا د غاړې د ښکلا په خاطر
دبنوګانو په هرتاروپیېل
دښکلو اوښکوښکلي ښکلي ګلان

ماوي چې راشې ستا په غاړه به يې وځړوم
دغه زما دپاکې مينې يوه پاکه ډالۍ
خوته رانغلې
زما داوښکوګلان ورژېدل
دګرېوانه په دښته و ورېدل
احساس مې ونيوه په ګوتوکې دمينې شهباز
دزړه په تارتاريې نغمې خورې کړې
دښکلو اوښکو دګلونو نغمې
ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

ستاوعدې په کوم مزارکې ښخې دي
هیلې شوې کباب انګارکې ښخې دي
نن مې منصوري جذبې وخت پوره کړې
وکړه ننداره په دارکې ښخې دي
وینې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
سرې لکه لاله بهارکې ښخې دي
تاته به امېل ترې جوړومه زه
اوښکې دګرېوان په تارکې ښخې دي
بیابه مې نغمې پټې دزړونوشي
اوس دګم نامي غبارکې ښخې دي
ته چې دکاروان زخمونه نه وینې
سترګې دې په کوم خمارکې ښخې دي

۱۹/۹/۱۳٦٤تنې د نریزې کلی

دجنون پړاوته

عشقه زمازړه کې دشعرونو تخم وکره
دې سوي چمن کې دگلونو تخم وکره
پربېږده چې دسترگوپه پانوس مې ډېوې ولگي
حسنه په موسکاکې داورونو تخم وکره
لړمې دازخمې ځيگردمينې په اوروداغه
راشه لاله زارکې د داغونو تخم وکره
ستړی به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
ماته په قدم قدم دغرونوتخم وکره
هريواسوېلی به دنسيم په ځای ورولېږم
وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
ډک مې کړه له مالگې پر هرونه چې خوب رانه شي
ستونې کې مې خوړ دسرودونوتخم وکره
عشقه چې کاروان مې دجنون پړاوته ورسي
راشه په رگ رگ مې دسوزونو تخم وکره

د نريزې کلی
۱۳۶۵/٤/۳

غوښتنه

دزاهد په کانو ژوبل ، دساقي په غېږکې پروت وای
یا دسروونیو خال وای ، دتندي په غېږکې پروت وای
گرم عشق وای ویلې کړی ، دگودراوبوکې حل وای
پښتني لپوکې جگ وای، دمنگي په غېږکې پروت وای
چاپه څنوکې ټومبلی ، چا پټکوکې لگولی
لوغړن سوی ببری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوگی وای
دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
چې دمینې مړاوی گل مې ، په سروونو راژوندی وای
خیر دی زه دې ځوانیمرگ هم ، دمرگي په غېږکې پروت وای
دکاروان یوخوږغزل وای ، له سلگی سره سلگی وای
گرځیدای په ژوبلوزړونو، دځگېروي په غېږکې پروت وای

۱۳۶۶/۱/۱۲

PROPERTY OF ACKU 4382

سپرلیه لږخوراشه

سپرلیه لږخوراشه ستایادونه رانه هېـــرشول
زخمونه مې دېرولیدل ګلونه رانه هېـــرشـــول
دحسن دګلـــونوسترګې دکې دي له اوښکو
دعشق دبلـــبلانو آوازونه رانـــه هېرشـــول
دژوبل زړه په وینو کې مې ترې ارمان لامبي
ساقي نه پېژنمه دک جـــامونه رانه هېرشـــول
اغزورانه اخیستی دی په باچ کې لال دوینو
راځه دزړه طـــبیبه مرهمونه رانه هـــېرشول
تیارې راته خورې دي دهجران په تورماښام کې
دوصل هغه ښکلي سهار ونه رانه هېرشـــول
دژوند په باغ اوبن کې دباروتو بوی خورشـــوی
دګلودعطرونو کـــاروانونه رانـــــه هېرشـــــول
دوریت احساس په غیږکې مې کاروان دسلګوپروت دی
آشنا یه دخـــندا دک غزلـــونه رانه هـــبرشول

۲۵/ ۲٤/ ۱۲/ ۱۳٦۵

دنریزې ګلی

ترخه شعرونه

تاچې ویل زمـــا ترخه شعرونـــــه

هغه ترخه مې شول خواږه شعــــرونه

شونډودې رنګ څکه دوینو واخېـست

دزړه په وینو مې وو ســره شعــرونه

لکه ماشوم غوندې دې وتخنـــــول

چې شول کټ کټ په خندا شنه شعرونه

راشه امېل یې کړه د دنګې غــاړې

په ګرېوانه مې دي پـــراته شعــرونه

چې یې طواف ووستا دمخ په شمـــع

شول دپتنګ غــوندې لمبه شعــرونه

لکه مسیح مې په شـــعرونه راشه

ګوندې ژوندي مې شي دامړه شعرونه

لږدبخـیل نـــظرسخا خــو وکړه

چې دکاروان شي مېلمانه شعـــرونه

١٣٦٥دنربزې کلی

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
لکه دتېروزمانو افسانوي شهزادګی
لکه یتیم نه چې زاړه غمونه شي هېر
اوپه سپېرو شونډو موسکی غوندې شي
داسې وحشي ګلونه وخندیدل
اوپه فطرت کې یې سرخي خوره شوه

xxx

دسپین شبنم دهرپانوس په زړه کې
دسروګلونو دموسکا وولمبې وځلیدې
خودشاعردښکلیواوښکو په ډولی کې ناسته
دښکلې مینې هغه ښکلې ناوې
لادموسکا رنګین درشل ته رسیدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پتهٔ په غبرګې پروت یمه
زه ژوبل غزل یم دسلګۍ په غبرګې پروت یمه

مینه مې دشمعې په تنکۍ لمبه ماتیږي نـــه
زه یاغي پتنګ یم دسپرغۍ په غبرګې پروت یمه

څاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم
غلی نن سبا که دغوټۍ په غبرګې پـروت یمه

حسن رانه تاوکړې سپینې لیچې دبنګـړوډکې
خیرکه د دارونو دکړۍ په غــبرګې پـروت یمه

ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب
اوس هم د پښتو د درخانۍ په غبرګې پـروت یمه

پښې راباندې مه ږده په ایروکې مې انګاردی پټ
هسې داسې غلی دچرګۍ په غبر کې پروت یمه

دیو دتورو شپوته بــه دوړانګـــوزندۍ واچـوم
زه دآسمانونو دسپوږمۍ په غبرګې پــروت یمه

۱۲/۱/٦٦دنریزي کلی

ورو ورو راځـــــه

ورو ورو راځه چې په ګلونوکې ونه ښوېږې
دلېونوپه ژوبلوزړونـــوکې ونه ښويېـــږې
طبيب آشنا پټې دمينې لـــګوه په احتياط
پام په ناسورو پرهرونوکې ونـــه ښويېږې
دژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لـــږ
شغلې د ژوند راوړه قبـرونوکې ونه ښويېږې
راته په خوب کې چې راوړې دامېدونو غنچې
پاځه چې ويښ شو په خوبونوکې ونه‌ښويېږې
الماسي تاج شه دموسکا دښکلې نـاوې دسر
ديتيم اوښکې په ويرونوکې ونه ښويـېږې
چې ترې زړونه شي خړوب ساقـي دتږوترږ
نوردمړو په نظرونـوکې ونـــه ښويـــېږې
پنجرې کړه ماتې طلايي مرغيه والـــوزه
دغلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويېـــږې
اې دفردوس له رنګينو جوړې محبوبې زمـــا
بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويېږې
ټپې ډيوې کاروانه بلې کړه دزړه په وينـــو
راځه منزل ته کږلېچونو کې ونه ښويېـــږې

۷/ ۱۲/ ۱۳۶۶تنې دوړې‌خيسوره باندې

ښکلیه لمره

اوښکو دشبنم کې ښکـــلیه لمره گلا ن وشینده
غېږدتورو شپوکې سپین سحره گلان وشیـــنده
تېرې دغمونو دویرونو شپې غمگـــینې کـــړه
وشړه کینې اوکـــرکې زړه مـــرکز دمینې کـــړه
دغه جنگ ځپلې دژوندون لحظې رنگیـــنې کړه
راشه پـــسرلیه مـــرووره گلان وشیـــنده
باغه ! دکوثرمۍ ته دگـل جـامونه ونیـــسه
تاندې غوټۍ واکړه په غندل جامـــونه ونیـــسه
هرتږې بلبل ته په مـــنگول جامونه ونیـــسه
گرمه دبلبل چې شي سندره گلان وشیـــنده
خاوروکې پرتې دهریتیم اوښکې ښکلوکې دي
گل نه خطا شوې راپـــرېوتې په اغزوکـــې دي
نورېې غېږکې وینمه ډیوې په هدیروکـــې دي
خدایه ! په دې هره مرغلره گلان وشیـــنده

اې ورکې خندا لړد سلګوپه غبرګې وخـــانـــده
وچې شونډې ښکل کړه دغوټوپه غبرګې وخــانده
راشه دپرهرډوينو سرو پـــه غبرګې وخانـــده
راشه د دردونو درمـــانګـــره ګلان وشيـنده
پرېږدۍچې دا وچې خانګې وغځېږي تانـدې شي
ښځې دکېږديوچې په سروګلوکې مراند ې شـــې
حسن دپېغلوټوته صحراکې لوګـی سپاندې شي
والوزه نسيمه جادوګره ګلان وشيـــــــنده
مينه کې مجنون چې دليلادر شل ته ورســـي
وخاندي زخمي زړه دلاله ګـــوګل ته ورســـي
خوچې دغه ستړې قافـــــلې منزل ته ورسـي
پاکې آزادۍ په لـــره بـــره ګلان وشيـــنده
پرېږدۍ چې فردوس نه لنډلاسونه د پرديـوشي
خيرې ګرېوانـونه سـره تـــول دلبونيـــو شي
موږ د کاروان زړه د آزادۍ په خوږو ميـــوشي
راشه ښکـليه وخته بختـــوره ګلان وشيـنده

۷/ ۱۲/ ۱۳۶٦/ تنې دبريزې کلی

مه غواړه جانانه

مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غــواړه
گل مې دزړه سوی دی مشکينې وږمې مه غواړه
ولې لمبه نه شم په لمبــو کې چې افغان وينــم
وينې د مجنون لښتي لښتي په بيابــان وينم
نـن خود ليلا هغه غنچه پيکی پريشان وينم
ماسره سلگی‌ږدي ما نه نورې تحفې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تـرانې مه غـواړه
د ير آزاد سرونه په زندی په غرغرې پــراته
ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطرې پراته
سوي پتنگان په سرو لمبو ايــرې ايرې پراته
مانه عاشورا کې اخترونه ميلې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غــواړه
پريږده تـغزل عــاشقانه اورندانـه خيالــه
مست شه په د رد ونوکړاوونو مستانه خياله
والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشيانه خياله
ښنوکې رانه زلفې تاوراتاو زولنې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تــرانې مه غــواړه
واوری ء نړيوالو خــپلواکي اوازآدي غـواړو

مارچې دلستونې وي نه خپل اونه پردي غواړو
کاريې چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
ويښ شه د ايشيا زړگيه نورې جوتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
ځوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
ځوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
ځوبه مې پراته دمالگې غرونه په زخمونووي
نورې مې چنگېزه دسرووينوويالې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
دېروننداري وکړې زمادوينوداروته
دا شراب دوينو به مې زهرشي اغياروته
کاښي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
نورې مې د زړه په سيخ پېيلې تو تې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه
دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالگينې دي
ځي دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزينې دي
نوربه په کې څه وي د کاروان د زړگي وينې دي
مانه په شرابو لمبيدلې نغمې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

حوت/ ۱۰/ ۱۳٦٦

ډالۍ

ساقي که ستا ساغرله میوډك دی
څه ! زماستوني لـه سلګیو ډك دی

ته وایې راشه خوزه خنـګه درشم
لاچې محفل دې له پردیـو ډك دی

داوښکو پـرخه مې نسیمه یوسـه
دمینې ګل مې لـه سپرغیوډك دی

پرېشان اوربل ته او پرېشان پټکي ته
دزړه کـودی مې له ببریـو ډك دی

د دیدن ترې به ماړه شي څنـګه ؟
ګودرله سرو ماتو منګـیو ډك دی

زما دژوند پـه بڼ خـزان راغـلی
بس ګورستان مې له غوټیـوډك دی

لاله صفت ته دې وزګـارنه یمه
دلتـه تـېر له مـردکیو ډك دی

ښکلیه نظرته دې لوګی لـوګی شـه
زمـاغزل لـه سپېلنیـو ډك دی

چې کله خاندې نوډالې بـه دروړم
څیرې ګرېوان مې له غمیو ډك دی

کاروان په پښو کړې دتناکو پڼې
څـه که منزل یې له اغزیوډك دی

۶۶/۶/۲۹

اختر

اخترخــوخاندي په کټ کټ تـــېريږي
خودازمـــوږنـــه ولې پټ تېربېـــږي؟
ښکلی فردوس راته دوزخ جـــوړشوی
دژوند لحظې مې پاس په بټ تېربېـــږي
ولې به نه چـــوي زړګی دبلـــبل
چې په ګلونو کې ګـــونګټ تېريږي
هغه زړګـــی چې ځلیـــده لکه لال
اوس يې په سرښاماران غټ تېربېـږي
اختره وبخـــښه خندلی نـــه شم
زما په ويرکې هرمېـــلټ تېـــربېږي
تاندي تنکۍ هیلې شوې خاورې ايرې
ځي جنازې يې مـــټ په مټ تېريږي
داهم انصاف ! دی ناروغ ونه لـــیده
طبیب په خوا د روغ رمـــټ تېربېږي
شنو ترانو تـــه يې لږصـــبروکړيء
کاروان په اورکې لټ په لټ تېريږي

۸/۳/۱۳٦٦ دکوچني اختردوهمه ورځ تنې وړۍ خیسوره

دغه ښکلی پسرلی دی

په پټکي ګلونه ، نه شته   په اوربل ګلونه ،نه شته
ځولۍ ډکې له اغــــزودي   په منګول ګلونه ، نه شته
په کوڅه ګلونه ، نه شته   په درشل ګلونه ،نه شته
دیارانو اودوســــتانو   په محفل ګلونه ،نه شته

دغه ښکلی پسرلی دی ؟
دغه ښکلی پسرلی دی ؟

دبامونو په ســـرونو   کودي مات دي دبېريو
دبېروتورې غنچې دي   لــګېدلې په ګولیــو
په ګودرکې پېغلې نه شته   نه شرنګا شته دبنګړیو
څیرې ویرې ګرېوانونه   دي دعشـــق دلېونیو

دغه ښکلی پسرلی دی ؟
دغه ښکلی پسرلی دی ؟

بلبلان سورې په غشو   ژاړي ژاړي په نغمو کې
له مست زرك ده جوړۍ ورکه   چې له جوشـــه وهي کـــوکې
دګېګړګلونـــه ژاړي   په کـــمراوپه دروکې
شپون له ژونده مروردی   شپېلی ډوبه په سلګو کې

دغه ښکلی پسرلی دی ؟
دغه ښکلی پسرلی دی ؟

دهجران تیارې چاپېره دوصال له رون مشال نه
دباروتو ماران تاودي دبوډۍ له رنګین تال نه
ډېرواوښکو آرام وړی له سروسترګودغزال نه
عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه

دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دشنېلیو په شنه غېږکې دسکروټو سورباران دی
پاڼې پاڼې دي ګلـــونه لوټې لوټې ګلستان دی
دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړګي داستان دی
عجیبه ده عــجیبه ده پســـرلی راته خزان دی

دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دګلونو پــه صحـــراکې دکوچیانو کېږدۍ نه شته
شرمول یې چې ګلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
چې اوښان به یې مهاررو لېـــونۍ شین خالۍ نه شته
له نظره کړې شین سترګو له داغ روغې غوټۍ نه شته

دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی؟

چې مې چادزړه له خم نه مې دوینو دي زېښلي
دهغې په څـربه خېټه سره اوروونــه لګـیدلي
دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښـتولي

دوزخونه به رنګېږي ماخوبونهٔ دي ليدلي

دغه ځنګه پسرلی دی؟

دغه ځنګه پسرلی دی ؟

چې ګلــونه په کې کـم دي چې زخمونه په کې ډېردي

چې يوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کی ډېردي

دخندا تــش پاتې نـودم دی فريــادونه په کې ډېردي

دوصــــــال دنيا تــالاده هجرتـونه په کې ډېردي

دغه ځنګه پسرلی دی؟

دغه ځنګه پسرلی دی ؟

دغه زړه دپســرلـــودی پسرلي به راژوندي شي

دزړه وينـــه به تـاريــخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي

افغانان به سره خــپل شي تيتې سترګې به پردي شي

لېوني کاروان ته بيــــابه ليلاجوړه آزادي شـــــي

پسرلي به را ژوندي شي

پسرلي به را ژوندي شي

۱۳٦۷

دعا

دزړګي په تخت مې کښېنه ښکليه راشه
زه سلام درته کوم ته مې بادشـــــاشه
دبېـــواغزومـــې پـــرخه درتـــه راوړه
خادمانو تـــه دې ګـله په خـــنداشه
په پردو چړو مې زړه ټوټې ټـوټې دی
مينې راشـه په زخمــــونو يې دوا شه
دسبا باده غـــړتي په زړه زخـــمي ده
پټ په غوږکې ورته ووايه چې واشــــه
خدايه کبرکړې زوال ديزيد يانـــــــو
وينه وچه په دوهمــه کربلا شـــــــه
ديتيم ژړا خوعرشـــــــه پورې لاړه
دوطن مورې لاس جګ کړه په دعا شه
مجنونان به ترڅوګرځي سرګـــر دانـه
ازادي له خندا شنه شه شـــــاليلاشه
دسپرلوقاصـــده وشيـــنده ګلـــونه
دفردوس منـظرې جوړه په صـــحراشه

دوطن چمن مې لولپــــه لمبه شــو
خدایه ورکه دبـــاروتو اژدهـــا شـــه
اوږدې شپې مې په ژوندون باندې خورې دي
دســـبا گرېوان کې لمــره په ځلاشـــه
ارمانونه مې په خـــاوروکې پراتـــه دي
په مزارېې يـــاره راشه مسيـحا شــــه
یه په زړه ظالمه حسنه خبرنــه يـــې ؟
مهجورعشق خو زاره چا ودی شو پخلاشه
په وطن چې دوحدت نارې خـــورې شـــي
دابلا دځــانــځانی تـــالاوالاشـــه
چې ښکلاته دې جهان گوته په خوله شي
بيـــا سينگاروکړه اوناوې د اېشيا شــه
بیاکاروان مې که دژوند په مرگي لوټ شي
خيردی يوځل خوپه ژوند ياره زمـــا شه

۱۳۶۷

موسکۍ شه

موسکۍ شه ستا حضورته مې سلګۍ راوړې دي

داوښکو ډکې سترګې مـې ډالۍ راوړې دي

منګولْ کې راځه واخله دازما دزړه ربــــاب

يوځو مستې نغمې مې لـبونۍ راوړې دي

دځنو په تيارو به دې ډيوې ولـــــــګوم

ګلونو دارمان مې سرې غــوټۍ راوړې دي

زړګی مــې تخنو ي لکه ماشوم يې خندوي

سپــرلي راته وړمــــې دآزادۍ راوړې دي

سره به مينه نه شي لاتوده به وي تـــوده

سينه کې مې جانانه سرې سپرغۍ راوړې دي

خبرنه يې ختنه؟ باروت کډې باروي

آهوراته بياسترګې غرځنۍ راوړې دي

ليدلی مې دی خوب خويم په ويښه په خندا

جانان مې دزړګي کورته کېږدۍ راوړې دي

کاروانه ګونډې تنده دې شي ماته دمودو

ساقي وايي پيالې مې ځنډنۍ راوړې دي

۱۳۶۷/۲/۲۳

دتيږوغرونه دزيږکمر دنښترو په لمن کې

دمهاجرفریاد

کاشکې چې یوځلې مې بنکل وای دوطن لمنې
خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې

هغه پرون به چې گلونو ورته کړې راوړې
نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې

مینې مې تارپه تارلمن کړه دشیرینې په نوم
لکه پرتې وې خیرې ویرې دکوهکن لمنې

دژوند په ناوې به سبا وورروم گلونه
خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې

سترگې مې ستا په لورې وختې خوگرم نه یمه
دغر څنو سترگې خوځارې دختن لمنې

دوخت قارون مې په گوهر داوبنکو نه م[illegible]ړې
تر [illegible]ې ډکوي سحر، غرمه [illegible]ماحستن لمنې

دوطن غېږکې مې د زړو نو عقيق ووريدل
ورته حيرانې دي له ورايه ديمن لمنې
دادهجرت خړې خېمې به تروصاله رسي
آخر به پلنې کړي دګلوپه لمن لمنې
سوي چمن ته به سپرلی درنګينيوراشي
پېغلې ورمې به ډکوي له ياسمن لمنې
فضا به بياشي مسته مسته په نغمو دمينې
بلبل به ډکې کړي په ځالو دچمن لمنې
کاروان بنوته خپرولې دي اينې داوښکو
په کې ځارې آشنايه ستا دخوږ ديدن لمنې

۲۵/ ۲/ ۱۳۶۷ تني

ساقي ته

ساقي راشه سور اور مې په توبې ولګوه
مخموريمه منګولې په پيالې ولګوه
په سپين سبا وروغزوه لاس دپلو شو
دژوند تياره ماښام کې لمې ډيوې ولګوه
مجنونه! که ليلا غواړې را څه «راځه، راځه
دخوږزړګي په دښته کې خېمې ولګوه
ګرېوان دې راته ځيري کړه خويوسه داډالی
دچاګمنام مزار باندې جنډې ولګوه
مضراب دخوږې مينې شه زړګيه دکاروان
په چوړيو ربا بونو کې نغمې ولګوه

۳/ ۱۳۶۷

تاته راغلم

تلوسه مې يوپه دوه شوه تاته راغلم
مړه دصبرمې ډېوه شوه تاته راغلم
تتيدل مې زده داوښکو ستورو نه وو
شپه دکال غونډې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مـښل و
زمامينه پښتنه شوه تاته راغلـم
دزړگي په خم کې څاڅکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پياله شوه تـاته راغلم
ماساتله پته مينه پته نه شـوه
دخوشبوغونډې خوره شوه تاته راغلم
ستا په لاره کې مرگی راته په گوانښ و
خو جذبه مې بدرگه شوه تاته راغـلم
دهجران غشي يې نوروزغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
يوکاروان دارمانو مـې راوړی
که منظوره مې جرگه شوه تاته راغلم

۱۵/٤/٦۷

غزل

ساقی سوي لوي زړه ته لږارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را
ستا دزلفوپېچ وخم کې بــه څو ګیریم
یو رنګین غوندې سحرد دې ماښام را
وخته ډېري دي د زهرو پیالې راکړې
څه خوسرې میکونې شونډې دګلـفام را
چې مې زړه بنګې وکړي ټټرپـــرېږدي
ډک دمینې په دې مړو سترګو ســلام را
شاعران مې چې الهام له نغمو واخـــلي
دشاعر حسن ښښتنه څه الــــــهام را
څوبه ستړی لالهانده کاروان ګرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

٤/١٣٦٧

آزادي ښکلوم

گلونه سوي دي اغزي ښکلـوم
خزان ځپلي پسرلي ښکـلوم
اوښکې کرم چې په کې شنه شي گلان
دخاوروولاندې بوزغلي ښکلوم
ديارکوڅه کې لېوني مې بولي
خاندمه کاڼي په تندي ښکلوم
چې له زړا نه مې نغمې کړي جوړې
ناسورزخمونه دزړگي ښکلـوم
حسنه ! له عشق نه مې گيله مه کوه
چې ببرسري لېـوني ښکـلوم
زه دساقي دميو نه يم عـادت
دافغاني گودرمنـگي ښکلوم
خوب غرځني شورانه وتښتيدو
دچاپېرپال آه وزگېروي ښکلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
دزړه په وينو آزادي ښکـلوم

٤/١٣٦٧تني دتربزي كلى

يوه مسته ترانه

دانن څه مست اومخموريم ، چې له ځانه ګران ته راغلم
له اغـــيارونه بې بـــاکه ، په ډګر جـــانان ته راغـــلم
که هرڅويم اوښکه اوښکه ، نوره هيلوراســره دی
يوامېل يمه جوړېږم ، په ګډا ګرېوان ته راغلم
ديوسف(ع) خوشبو کميس يم ، ړوند يعقوب(ع) بينا کومه
دقاصد په لاس کې خاندم ، ښايسته کنعان ته راغلم
هغه ښکلی ،ښکلی ، ښکلی ، چې يې بدنظر ، ونه خوري
وې ! چې مايې سپېلنی کړه ، چې دې سوې ځان ته راغلم
چې په وچ ساحل ګلونه ، دديدن راو تو کيږي
دارام درياب له غېږې ، په څپوطوفان ته راغلم
دسحردلرشغله يم ، په جګ غره راو اوښتمــه
رقيبانو ته سورا ورشوم ،چې ستاسره پېژوان ته راغلم
يوناسورغوندې پرهروم ، دزړګي په تل کې پروت وم
يوه مسته ترانه شوم ، لېونې کاروان ته راغـلم

۱۳۶۷/۶/۱۲/۱۳ تنهې دنرېزې کلی

گله درځم

دژوند په ښاخ کې دزړه گل يمه شوکوې مې ولې
بيا به ارمان کوې دشنه پسرلي گل خونه يم

زمانې ښکلوته مې دردکړه سپېلنی خودې کړم
ايله چې سترگې توروې په ما کجل خونه يم

زړه مې پښتون دی چې پهلتون ته مېلمستيا ورکوي
رقيبه پوی دې په جفا يمه پاگل خونه يم

دتکيه ستنه شه بدنه ديتيم دکورگي
ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه يم

خيردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
گله درځم هغه کاروان يمه بدل خونه يم

۱۳۶۷/۷/۹

گله وخانده

زه دې اوښکې اوښکې توی لکه شبنم شم
گله وخانده چې ستا سره همدم شم
ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
آزادسریمه په خدای که ورته خم شم
پښتانه مېلمه نظرته مې موسکې شه
هسې نه چې رقیبانوته دې کم شم
یوزړگی یم ډك دزړونو له فریاده
درباب غوندې چې سرپه زیروبم شم
ښکلیه دادې څه انصاف دی ته وخدای چې
زه چې ستا جفا، جفا بوله گرم شم
لبونی مې دشیرینې په سربولي
دفرهاد غوندې چې غرونو ته اړم شم
اوس که وینې یم خوشین به له خندا شم
زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
یوغزل یم خو باور مې دی کاروانه
چې به سوولوو زړونوته مرهم شم

۱۳٦۷/۱۰/۲۷

دوطن مینه

زخم دزړګي مې له مرهمـــه ځي
اوښکې مې په تا پســـې صنمـــه ځي
بیا دهجرتو نو قافلې راغـــلې
خدای(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي
یا الله چې حال به یې دروح څه وي ؟
څوك چې له مونس اوله همد مه ځي
بل یې په جنت اور دوزخونو کړ
داچې له ګا ونډه اوله چمه ځي
دودیې دباروتو تاوله زړه نه شو
رنګ دسروګلونو له شبنمه ځي
مینه دوطن مې لکه سیوری شوه
هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي
داخومې کاروانه دزړه وینې دّي
څوك وایي چې رنګ مې له قلمـه ځي

۱۳٦۷/۹/۳/٤

زمی ۱۳٦۷ د هغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنگ قصاب» دسالنگ په لاره کې نږدې شپېسوه افغانان واړه، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي لوکورونه یې وران کړل.

په کابل څه تېرېږي ؟
په سالنگ څه تېرېږي ؟

زمهریر مېشت و دکابل په جنت
تالا و الا و هغه زېب او زینت
چې له ښکلانه یې کیسې وې ډکې
دکابل جان له ښکلا
ډېرې سینې وې ډکې
نن په هغه جنت کې
تنکي تنکي ماشومان
لکه تنکي گلونه
سخته یخنی کې رپېدل رژېدل
اودتورسرو له ببرو سرو
دمرگ په سختو اویاغي سیلیو
دژوند تکري لاندې ترپښو پرېوتل

دوړو تړو چیغې پورته وې خو چا اوریدې ؟
دحاکمانو لاس کې
دزړو میوشنې پیالې کړ نګیدې
ډک ډک خمونه تشیدل ، تشیدل
دوریت کباب په سینه
تېره سیخونه پورې هورې وتل
هېڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
په دې نشوکې دماتم غږونه چا اوریدل ؟
چې دګناه په لاس کې تشې شوې دمیو پیالې
دمزه دارکباب قحطي راغله
دپولادې شویلو نسونه تش شول
افغاني وینوته له تږو سرو ښونو ځنې
دمیګ جازونو وزرونه تش شول
دمستومستو حاکمانو په خوله
نارې سورې شوې چې موږډېروږي یو
جوړې لبنکوې شولې ګډې وډې
دسالنګ لاره شوه په شویلو ډکه
دهریو توپ له میل نه غم وریده
پاس له اسمانه جهنم وریده
په واورو پټ سالنګ په اورکې پټ شو
ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بیا دشین سترګو سترګې سرې شوې دافغان په وینو
هغه په سوله مـین (.....!) لامبې دانسان په وینو
هغه له وچوسره تاندې سېځي
دژوند تنکۍ تنکۍ غوټۍ هم لکه سپاندې سېځي
دسپینو واورو په ټکري پټ یخ نیولی سالنګ
دسرو دېوانو دباروتو په اورلولپه شو
آه ... دبې قدرو په لاس
په سپینو واوروکې ټوټې ټوټې زړګي پراته وو
لکه دښکلي بدخشان ځلند غمي پراته وو
دژوند ګلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول
دغریبانو افغانانو خړدخاورو کورګي
اوس ورنه ړنګې کنډوالې جوړې شوې
اوس په دې لارځي ددېوانو لښکر
چې تاریخي ماته یې وخوړله پښې وکاږي
په شا راګوري نه ارم پرېږدي
په حریص زړه باندې لوی غم پرېږدي

ژړی ۱۳۶۷

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
راباندې ښنبل نوي غزل جامونه
لکه چې ښه مخمورنوش کړې وي څه شل جامونه
گلونه هسې هم گلونه وو گلونه پرېږدئ
سپېره اغزي هم راته گل گل کیدل
الماس دېرخې یې په څوکو ځلیدل ځلیدل
باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
لکه صفا رنگین ښکې مرغان
په نغموسرو والوتل الوتل
اودمسروپه غزیدلوښانگو
یویو راتلو او کېناستل کېناستل
په دې فردوس کې مې لاڅو گامه اخیستي نه وو
لاستړې روح مې ارام کړی نه و
چې یوې غمجنې سوې لوې کړیکې
رانه رنگینې نشې یووړې یووړی وبورنیدم

داحساس لاس مې لکه پانه غوندې ورپیده
دغزل جام مې په عدم کې شو توی
او په دې کړیکه
دقافیو رنګین بڼکي مرغان والوتل
دمسرو څانګې خچې پچې شوې څه پاتې نه شول
دزړه نقشه مې شوه یودم بدله
هغه ګلشن په کربلاشوبدل
هغه خیالونه خندیدلي شول تهول وینې وینې
زما احساس شو پرهرژلی داسې
لکه حسین وي په سینه خوړلي
دیزید یانو غشي
*نورنوځه وو خو اټروو
ددې سوې لوې کړیکې
چې مې زړه شوې چړونه
ژوبل ژوبل لیکې لیکې
زماښکلی کلی پروت و
داوچتو غرونو غېږکې
درمندوکې یې څوانان وو راتهول شوي
لکه هېرچې شي یتیم نه
تهول زاړه زاړه غمونه
داسې دوی په خندا سروو

ددې کلي په لمن کې
بس په څنګ دهدیرې کې
چې جنډې دشهیدانو
رپیدې لکه کوترې
غزیدلی یوه لاروه
تکه سپینه لکه تکه سپینه لیچه
دهجرت دقافلوې وونبکل کړي
په زرواره قدمونه
خولاهغسې پرته وه
ښکلول یې قدمونه
دمینو دمهجورو
دپښې یبلو
دسرتېرودسرتورو
ددې لارې په سم منځ کې
یوزلمی پښه په رکاب و
سره اوربسوی و ، کباب و
کوریې رنګ په اضطراب و
دهجرت له قافلې و، لرې پاتې
په زړګې یې ګرځیدلې
دخپل کلي ګودې ماتې
سترګې سرې لکه ډیوې یې

هدیرې ته واړولې
سریې پورته کړجنډوته
بیایې ټیټ په احترام کړ
څه دعایې وویله
یو ناڅاپه یې په غوږشو
دخنداووآوازونه
پټ یې وویل په زړه کې
خدایه شکرچې خندا هم لاژوندۍ ده
سترګې برنډې برنډې پاتې
په ځوانانو کې ګنډلې
زړه یې خپل کلي ته لاړو
په کوڅو په کنډوالوکې
په پراخو درمندوکې
په پټیوپه باغوکې
لېونی لېونی ګرځې
کله شین شي له خندانه
له ژوندي یارسره کېنې
یو ناڅاپه بیا غمجن شي
له زخمي یارسره کېنې
کله وژاړي په کړیکو
دشهید جانان په قبر

ډیوې بلې کړې داوښکو
اوکتاریې په مزار کړي
زړه یې ډېر وګرځیدلو
دخپل کلي په ګودرو
لکه تږی مرغه بیا بېرته راستون شو
مالیده چې دټتم پنجرې ته لاړو
مخاطب مې شو دکلي هریو ځوان ته
او په کړیکو کې یې ووې
" عالمه یو تربل جاربږیء
مادمجلس یاران لیدل چې خاورې شونه "
چو یې وویل اواس یې
دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نوموړی آزادشعرپه دوآهنګونوکې راغلی دی .
۳/ ٤/ ۱۳٦۷ تنهي دتریزې کلی

خزان ته !

وخانده اوښخانده خزانه راته وخانده
ستا له ژوبل ژوبل پاڼې پاڼې گل نه زار شمه
ستا په تښتېدلي رنگ ځـين يمه
ای ژیړه خزانه راته وخانده
ای د رنځورانو ترجمانه راته وخانده
ستا دولی ژیړې نری پاڼې چې رپ ،رپ کوي
ماته دجونګړو رپېدونکي ډیوې یادې شي
جوړ مې له احساس نه شي یاغي پتنګ
ساه واخلي ژوندی شي په څرخونو شي
واچوي اتڼ د پلو شو د سره ګنبد لاندې
لولپه شي وسوځي لوخړه شي
پټ د رڼو اوښکو په مزار کې شي
شمع رپوي پرې دلمبو جنډه
زه يې دمزار په سر
ستا د پاڼې پاڼې گل په څبر شعرونه وشیندم
اې خوږه خزانه راته وخانده
وخانده اووخانده
زار دې دیتیم غوندې څبرې نه شم
زار دې له سپېر ویاغي بادونو شم

نه دي د چنار زرينې پاڼې دا
پورته په آسمان کې چې ګڼا کوي
دغه دطلاووزرين توري دي
ښکل يې کړه په شونډو داسمان پاڼه
وليکل شعرونه ليوني شاعر
اې دليونو څيري ګرېوانه راته وخانده
وخانده اووخانده خزانه راته وخانده
ته خو يو فردوس يې خو په غېږ د دوزخونوکې
ژېړ زيښبنلی ګل يې دا غزوپه خنجرونوکې
ته خود شاعر د ډك زړګي فريادي کړيکه يې
اوښکه يې سلګی يې دخندلي زخم څړيکه يې
ای ديوه ترخه ژوندون داستانه راته وخانده
وخانده او وخانده خزانه راته وخانده

۱۳۶۵/ ۷/ ۲۶ تنې

ساقي نه

ساقي دکه پیمانه را واړوه
غرقې سترګې مستانه راواړوه
په رباب دزړه مې ښځې کړه منګولې
په کې سوې ترانه راواړوه
میخانه کې کوثري اثرپیدا کړه
په شرابو زمانه راواړوه
زه ملنګ ستا ددیدن یمه راغلی
دسروشونډو شکرانه راواړوه
پیغلې حورې دجنت ، اوښکوکې لامبي
داتسپې دانه دانه راواړوه
چې په روح مې دموسکا جلوې خورې شي
مغ دې څه په بهانه را واړوه
چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانه
یوغزل عاشقانه راواړوه

۱۲/ ۹/ ۱۳۶۸ تنې دنزیزې کلې

ژورکوهی

لکه دسروتنکو گلونو په وړوکې باغچه

لـه پـــاسه بـم راشـــي

اوپه کې وکیني په خپلو اوسپنیزوپنجو

یو ډېرتیاره اویوژورکوهی

په دې ژورکوهي کې

هغه تنکي هغه پی مخي گلان

چې دمـین بلبل خوږو نغموته

لاډسپړلي نسیم په نازناز نخولي نه وي

هغه تنکي هغه موسکي گلونه

دلومړنی تنکی موسکا په غېږکې

دخپل ځیگرپه وینو ولمبیږي

مرگ یې دژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي

اودمین بلبل په ستوني نیمه خواشي پاتې

دخپلې تاندې تنکی مینې نیم بسمله نغمه

داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار

له تکو تورو وینو ډک یو ډېر ژور کوهی

په کې غرق شوي ارمانونه اسیدونه زما

په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هيلو
دبڼو گانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هرسلواغه کې راځي
دښکلي ياردېدن ته
دناکرارو تلوسودپرهرونووينې
که هرڅو چيغې اوناري ووهم
زمادا ډک زړگوتي
نه نه دغم دغه ژور کوهی تشيږي کله
په درد مين شم خيال مې وکړي د پرواز وزرې
يتيم فرياد ترغرشه ورسوم
يولېونی شاعرشم
اودا ژور کوهی تشبيه کړمه زه
درنگ له ډکې مشوانی سره
دشعرقلم ترې ډکوم خوازه شعرونه ليکم
گوندې دچا په زخمې زړه ونوباندې
لکه دزخم پټی ولگېږي

١٩/١٢/٦٨ دتهيو دنريزي کلي

مه گوره

زړو نو ته هم گوره اشناتش مخونه مه گوره
هسې نه خطا شې کاغذي گلونه مه گوره
ښکلیه که دمیني او الفت سره دې مینه وي
مینه ښکلوه خوتش اوډك جېبونه مه گوره
داغښکه خمار دی چې په سرجا مونه واړوې ؟
کوم ساقي ویل دوینو ډك جامونه مه گوره ؟
تاکه د خلیل عزم پیدا کړو تو گلزار به شې
ژبې دې را باسي دنمرود اوررونه مه گوره
نه خوپسرلی بې نه خواوښکې وروړلی شې
څه! په وچو سترگو دلاله داغونه مه گوره
دا «غنچې» «مهجورو» بلبلانوته هجران گالي
تکه توره زاڅه سترمن باغونه مه گوره
وخته یو یادگاردی دجانان په درکې پاتې دی
اوس مې دښکیدلي گرېوانه تارونه مه گوره
ته چې د زړگي ډیوه کې وینه بلوی نه شې
مه راڅه دعشق د خوږارمان قبرونه مه گوره
زه دلېونیو له کاروان سره راغلی یم
مست قلم مې گوره دا ځيږه لاسونه مه گوره

تنې دچور کونډي دځنکل لمن ۱۳۲۸/۹/۲۷

ترانې

په ترانو چې زمانې جوړوم
یم لېونی چې ترانې جوړوم
مړه شوه په ښکلي کې جذبه دجنون
څله داوښکو زولنې جوړوم ؟
دښو غشي به دې ټيټ شي راته
سترګونه یر ندې پښتنې جوړوم
بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟
له خط اوخال دام اودانې جوړوم
نه شته توبې لش په نامه توبې دي
ساقي ویل چې میخانې جوړوم
یار مې په خوب کې غم سلګی چې وکړې
داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دی اغیارته یې کړي زهر مولې
افغان زړګي نه پیماني جوړوم
له پښتون عشق سره مې و کړه وفا
څوبه دیدن ته بهانې جوړوم
زه مهاجر په کې ستامخ ته ګورم
له سپینو ستورو آئینې جوړوم
ګل مخیه ستا په یاد اوسېږم په کې
داچې اغزو نه کا شانې جوړوم
تا لاوالایې کړي کاروان دسلګو
یارته چې زه ګیلې مانې جوړوم

۱۳۶۸

ويني

کړې يې تمامې دا نکورو دبا غونو ويني
نن دساقي په جام کې وينمه دزړونو ويني
پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونوويني
خونن دې شکل نه کړې دشونډوپه سرونوويني
چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو
چارانه لوټ کړې درنگينو غزلونوويني ؟
سپرلی خونه يې دسپرلوپه وينو ولمبيدې
قاتله ولې تويوې دسروگلو ويني
دسالار وينې دچنگيزخيمې ته نه رسيدې
اوس تويوي دلالها نده کاروانـــونو ويني
چې دکباب مزه يې گډه شې په کيف دميو
په سرو لمبو کې پخوي دځيگـــرونو ويني
راشه جهان راپسې پس له مـــرگه مه لټوه
هغه دی قی مې کړې ويشتليو فريادونو ويني

څه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال
شوې مې خورې ورې په ډېرو وطنونو وینې
دوصال ناوې راشه خال که په تندي لګــــوې
هسې نه وچې شي زما دهجرتونو وینـــې
په خدای وېر ېږم هسې نه چې زړه مې ټق وچوي
سل اوزر څاڅکي نه دې ځي په ملیونونو وینې
خود به کاروان دمرثیو او دویرونو شمه
پولادي غشي تویوي دارمانونو وینې

۱۳۶۸میران شاه

اسویلی

دا گناه مې وه چې تاته سپېلنی شوم
اوس مې ښه په کاڼوولو لېونی شوم
غرځنۍ غوندې په کومه رانه لاړې
بیر سری په غروگرځم غرځنی شوم
چې پېرزو دې یاره ولې په مانه دی؟
ستا دیدن ته سترګې سترګې اوزړګی شوم
کوه ناز خوبیا به ډیرګلونه راوړې
پس له مرګه چېر ته زه که راژوندی شوم
راشه مه وېرېږه ګل مې داوربل کړه
دا خوښې رقیبانوته اغزی شوم
وینم خوب وایم چې زیری مې دربانـدې
په سینه به دې زنګېرمه ځوندۍ شوم
دځیګر کباب مې وخوره دیار غمه
زه په مینه کې سخي او مېړنی شوم
هغه ورځ به دجنت وې چې ته وایې
خانده خانده ستاد هیلو پسرلی شوم
چې یې خوله غواړمه وایي لرې لرې
دشیدودسر پېروی یم تـــنکی شوم
عاشقان به مې غزل دکاروان بولي
زه له زړه نه راوتلی اسوېلی شوم

١٣٦٨

پسرلی راځي

چې ډیوه مخې بهار موسکی راځي
دماښامونو مخ روڼی راځي

دزړه کودي کې مې ساتلی ورته
په تور پښکي به یې ښېرې راځي

راځي فردوس نه دښکلاپرښتې
په خوږ وطن مې پسرلی راځي

روغو دمینې احترام بې وکړیء
دجانان درته لېونی راځي

مهجوربلبل به تنده خود ماتوي
دګل په لاس کې کندولی راځي

پرون چې مات و دجفا په ګاڼو
په غنچو پټ هغه تندی راځي

له پاسه غرراځي چې سرنه شي وړی
دابښیا زړه ته بچې پردی راځي

د آزادۍ [illegible] تالې هم شي
په سریې نن سبا ټکری را ځي

له ګل غوټېو نه به مچکې واخلم
خیر دی که پوندوکې اغزی راځي

ښکلیه که اوس مې ویښ کړې عفوه غواړم
بیا به نه درد اونه زګېروی راځي
کړويبې راویښ دا میدونو کاروان
دزړه جرس کې مې شرنګی راځي

۱۳۶۸ تنې دنریزې ټلی

غوښتنه

څومره دې له خدایه په باربارغواړم
څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
«ستر ارمان لرم چې آواره ګرځم »
خلکو دجنت غونډې دیار غواړم
بیا چې غرځنی ګلوکې ورغړي
سوو لوو دښتو کې بهار غواړم
دبر په تنها یۍ کې بوږنید لي دي
جوړ په هر ګودرلنډۍ بازار غواړم
مرم دچټو ژنیو په اتڼ پسې
چیغې د قربان اویکه زار غواړم
سترګې مې چې ډکې له ګوهرو دي
زه خو دینارنه غواړم دیدار غواړم
ورك خواږه یاران چې سره بیامومي
پټ په تورو شپو کې سپین سهار غواړم
داغ نه یې مچکې چې بورا واخلي
مسك په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تلر کې وېښېږم

زړه مې دمحبوب په غاړه هارغواړم

ولې مې غلام څاندي په عشق پورې؟

ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم

داچې دغزل ځیګر مې وینې شو

وینې يې سر خې سعا په رخسار غواړم

نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم

اوس ورته دمینې پرستار غواړم

ورك به مې کاروان په ډیرو لاروشي

زه ورته يو لار اویو سالارغــواړم

۱۳۶۸/۱۰/۱۷

دعا

پہ هر درشل بہ لکہ خوږ باد د سباتېرېدم
سوراسویلی شوم چی پہ سیمہ داشناتېرېدم

دژوند صحرا کہ وہ اغزنہ خودگل پہ ارمان
زہ دتنہا کوپہ پښو کې پہ صحرا تېرېدم

دمحبت کوڅہ کې کاڼي پہ تندي وریدل
خامخا زہ بہ لېوني وم پہ خندا تېرېدم

عشقه دا څومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقي
دمودو تږی وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم

دیار دسترګو پہ زیارت کې وې داوښکو ډیوې
زړہ مې پہ نذر کې و اینښی پہ دعا تېرېدم

زړګي ویل دمیو جام یم خوساقي مې پردی
جانان مې پاتې شو اغیار تہ پہ شرنګاتېرېدم

دلالہ زار ځایونہ ونیول دوینوڅپو
د ا زما دښتې وې کہ سم پہ کربلا تېرېدم ؟

چې وریت مې ولید دېوڼو پہ لمبو کې پتنګ
شمعې ویل چې اوښکې اوښکې پہ ژړا تېرېدم

سترې کاروان وم خوپہ خولہ مې داد عاوریدہ
خدایہ دلارې مل مې راولې تنہا تېرېدم

وړی خیسوړ ۱۳۶۸/۵/۱۳

داوښکو سپرغی

لړمې درېټ کړه د لمبود لوپټو په لمن
پتنګان تل کوي څوبو نه د ډیووپه لمن

زما دزړه په وینو ښکلی شوي خونخواره آشنا
پخوا دې کله وه سرخي د اننګوپه لمن

په تېږي زړه مې کوثري سترګې راووروه
بس دی داغونه لګومه د تو بوپه لمن

راوړه لېموته دکړو بڼو په څوکو دیدن
پټري لګیږي تل دماتو کچکولو په لمن

ټوټې ټوټې زړه مې راټول کړه چې یوه غنچه شي
چې درنه پرې نه وزي تړه یې دکمڅو په لمن

دغمازانو په خندا به لمبې ولګوم
سپرغۍ داوښکو بلوم دا سو بلو په لمن

بتانو زیری مې دربانډې ابراهیم به راځي
بیا به پراته وی‌ء دړې وړې دکعبو په لمن

لکه شهید چې دګلو نو په څادرکې وي پټ
څوبه غمجن ګوروګلو نه دسپرلو په لمن

حسنه په قدر دې یوازې لېوني پوهیږي
عشق ورښودلی دی سبق د زولنوپه لمن

بیګا مې خوب کې وچې څانګې په ګل پټې لیدې
سبا به سپینې لېچې راوړي دبنګړو په لمن
د آزادۍ لیلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوینو څرکــــــدې که څرګندشو دنغمو په لمن

پېښور کبابیان ۱۳٦۹

دآزادۍ شمعې ته

دآزادۍ شمعې بلېږه اوځلېږه راته
په تکو سروشونډو موسکۍ شه راته
په هره اوښکه کې خندېږه راته
زه ستا دمينې يوليوال پتنګ يم
زړه مې لوګی شه له تا
او آزاد سرمې نذرانه شه ستا دښکلو لمبو
ستا په لمبو مين يم
ستا په رڼا مين يم
که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
نودلمبودسره ګنبد لاندې مې غلی پرېږده
پرېږده آرام وکړم
خوږابدي آرام
راباندې جوړ کړه دسرو اوښکو مزار
او په هر ګوټ باندې يې ورپوه
دسرو اوشنولمبو رنګينې جنډې

دزره کېږدۍ

مادا احساس په دښته
دغزلونو دګلونو خواکې
د زړه کېږدۍ درته خوره وره کړه
ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیه یاره
په تورو څنو کې کتار لګوه
زمادښکلو غزلونو ګلان
چې دشپې ستورې درنه وشرمېږي
کله ناکله دکېږدۍ لمن کې مخ راباسه
له تکو تورو اوږدو څڼونه یلدا جوړوه
دجنتي حورې په څېرتنکي نازونه کوه
دومره خوږه شه راته
لکه په شونډو دیتیم وي غځیدلې موسکا
خو ... یوه خبره زماهم ومنه
دلته به اخلې قدمونه خودمینې په نوم
ته به له خپل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
ددې کېږدۍ مراندې به وشوکوې
خدایږو دځان په خاطرنه وایمه
بیابه دناز خوبونه چېرته کوې؟

۲۴/ ۸/ ۱۳۶۸ پېښور، صدربازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموسکاساحل ته

لاله په یوه پښه دي ولاړ د دامانوټو په سر
لکه چې پېغلې وې ختلې دماينو نو په سر
گلپاڼو غبرګې سره ورکړې پاچهي شوه دګل
نسیمه والوزه دغوځو غوټو زړونو په سر
مین بلبل دهجران غشو په سینه ویشتلی
خوب یې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
دوزخي تندې ته مې کلکو تویو ماته ورکړه
ساقي سپرلی دی راځه تاوشو دخمونو په سر
زګېر ووکې ځکه نوم دښکلی په وار وار یادوم
دعشق سرودېي مالیکلی دزخمونو په سر
داستان دزلفو راته وایي دچوپتیا په ژبو
هغه ګېډۍ ګېډۍ ببري ددیوالونو په سر
راځۍ منګو لو کې غنچې غنچې ګلونه ورکړو
هغوی چې کاږې ورو دبهارونو په سر
خدایه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
ځپې ځپې شو دسرواوښکو دسیندونو په سر

پېښور ۱۳۷۰

زړه

مه وله ښيښه په کـــاڼو مه ولــه
دا پاکه کعبه په کاڼو مه ولـــــه

تږي پاتې تږي دي زاهـده پـــــام
ډکه ميکده په کـــاڼو مه ولـــــه

ځله يې يزدان تـــه په سلګو لېږې
ښکلى پرښته په کاڼو مه ولـــــه

جام کې دې دوينو رنګ ګډکړى دى
اې ساقي !توبه په کاڼو مه ولــــه

خداى په غزليزوګوتو جـــوړه ده
پوه شه در دانه پـــــه کاڼو مه ولـه

پربرېده چې د ژوند بوراپرې وناځي
دا دګل غنچه په کـــاڼو مه ولـــه

چېرته بـــه کاروان دپتنـګانو ځي؟
مړه به شي ډيوه په کـــاڼو مه وله

۱۳۷۰   پېښور

غزل

کړې وړې چې په اغزوکې ویالې وبهیدې
د گل تصویر پسې رنې ائینې وبهیدې
سرخي دې مسته اننگو کې شوه چې اورروانخلم
زماله زړه نه دسکروټو چینې وبهیدې
ساقي راځه چې له خمار نه مې زاره وچاوده
ژوندمې درجار که دې سخې میخانې وبهیدې
شپه یه په نن سبا کې ښکلې سبا وزیږوي
لکه شیدې دشپې له تیو سپیدې وبهیدې
دپتنگانو دکاروان تنده یې ماته کړله
دموم لښتیو کې چې پیغلې لمبې وبهیدې

پېښور ۱۳۷۰

زما د روح د منارې په څوکه

سرې ورېمې چې په لمدو اوعطر جنو گوتو
د گل غوټیو ډ ډې وتخنوي
له پاڼو پاڼو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
چې وچې غوړ کې په یو تاند پېغلتوب وغزېږي
او دمېن بلبل له مستې شرابې نغمې نه

حمل واخلي

چې گل کاسې په سر ماشوم گلونه وزېږوي
دوچو وچو خزانونو په اغزنو زړونو
ارغواني اورونه ولگوي
چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لټوي
دتاك په رگ رگ کې دمیو خزانې لټوي
چې داسمان په شنه دریاب کې لامبوزنه سپورمۍ
لکه اروا دیوې شهیدې پېغلې
په نوراني منگولو
دشنه داوني له شنې څولۍ نه ښکلې سپین گلونه

درسولانو دایمان غوندې مهین ګلونه
د چامـینو دوعدې په بورږ نېدونکې څمکه
ووروي
چې دسپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ویلې شوی سیلاب وبهوي
او دتیارو دفرعونانو طلسمونه یوسي
زما دروح دمنارې په څوکه
زما غزل دسپېلنیو په څېرو سوځوی
چې دښکلادقاتلانو په بدرنګو سترګو
مهرونه ولګوي

۱۳۷۰زمی
نریزې تنې

دورږموبدرگه

خزانه خدای دپاره گل یمه مـــا مه شوکـوه
ژماله تاندو گل غوټو نه موسکامه شوکوه
اغزیه پرېږده له غنچونه چې مچکې واخلي
تنکي پاسته مــاسته وزردبورامه شوکـوه
ته خبرنه یې ؟ سترمن سحراوده دی په کې
په پــولادي پنجودزلــفویلدا مه شوکــوه
دڅکو سترګوزیارتونه دې لــیدلي کــنه ؟
دچا سپېڅوشونډوکې پته دعــامه شوکــوه
دغومبورزنې په شنه خال یې چړې مه لګوه
دښکلاتوب له پاچهۍ نه پاچـامه شوکــوه
هجرانه پرېږده چې دیارکلي ته ورســـبرې
له مــینانونــه دمــیني سودا مه شوکـــوه
دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوټۍ ووهـــي
دغریبانو له اوږدو شپورنهــا مه شوکــوه
چې بدرگه یې دورږموځي له کاروانـــه سره
دغزلونوڅانــګه گل بنـــه ده دامه شوکوه

۱۳۶۹/۱۱/٤ پېښور

پېغله شوګیره

چې دخمارپه کاږو زړه لکه ښیښه ماتیږي
مابسم الله په ښنلو کړې ده توبه ماتیږي
شوګیره پېغله شوه ارمان ته ځې په سره ډولۍ کې
وینې یې قی کړې دمشرق په ښنډوشپه ماتیږي
بیاراته ولي دغزل غزال دنازپـــه غشـو
کړه وره په کرشمو لکه لـینده مـــاتیږي
دعشق ساحل غبرګې نیولې نه وي بیا ودانګي
ښکلې دسیندمسته ځپه ده په ستنه ماتیږي
نسیمه ته خودخزان دسیلۍ چم مه کوه
غوړګې دګلوباړپه شادي په بانه ماتیږي
خودبه دخیال په تشولبچویاندې سرلګوم
دلبونۍ پېغلې بنګړي غوندې . وعده ماتیږي
زما په ځیري ګربوانه ستا د پنجوقبضه ده
وا پس مې زړه ته دګوهرو قافله ماتیږي
په سرېې واچوۍ ملګرو دغزل پوړنۍ
دسترمنې پښتوخدای مه کړه پرده ماتیږي
ستا د دیدن دتلو سوکاروان په غبرګې نیسه
چې یې تندی ستا ددرشل په دروازه ماتیږي

پېښور ۹۱/۲/۱۵

دنورچینه

که دمینې یونظردې په ماوشي
وچ زړګی به مې دنوریوه چینه شي
جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
پرپرده پرپرده چې لېمه دې په ماسره شي
خدای خبردی چې دې موړپه دیدن شمه
مګرداچې که مې ټول وجود لېمه شي
داوږدوږخوپه شپه کې مخ ډیوه کړه
هسې نه شوګیر وهلې به ړانده شي
ساقي جام ورته د موسکو شونډو راوړه
محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
دداغونو پسرلی ته مې لړراشه
چې ځیګرمې لاله زارغوندې لمبه شي
دعدم په لوري درومي په موسکا شه
چې دهیلو کاروانونه رراستا نه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه مخیه پتنګان دمستې مینې

ښکلوي دې که هرڅو سوې سکاره شي

ښکلیه لږخودساحل غاړې ته راشه

چې جذبات مې لکه سیند ځپه ځپه شي

خندوي به مې کاروان داوښکو هاله

چې دخورلکه امېل په ګرېوانه شي

مستغني به مې کاروان له بدرګوشي

دجانان دنظرغله دې زما ملـــه شي

۱۳۶۹/۳/۲٤

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهندار ومانۍ

هلته په بڼ کې وه ولاړه دهندارومانۍ
هغه چې خدای وه جوړه کړې دښکلا په ګوتو
په دې ښکلوکې ښیښه یې مانۍ کې
یوه له نوردکه سپوږمۍ اوسیده
یوه رنګینه دیناګۍ اوسیده
کله به ی هارد سپینو ستورو په ګرېوان زنګیده
کله به ی تال د سروغوټو په ګلستان زنګیده
په دې مانۍ کې دنغمو مرغانو ځالې وکړې
له دې ښکلوکې ښیښه یې مانۍ نه
د پسرلي ورمو ځولۍ ځولۍ عطرونه یوړل
له دې مانۍ نه چا مینو له دیدنه لیربز
پترې وهلي کچکولونو یوړل
خودا مانۍ دغه رنګینه مانۍ
چې خدای په خپله جوړه کړې وه دمینې په نوم
په غزلیزو ګوتو
چادکینې په کاڼو وو یشته ذرې ذرې شوه
په دې مانۍ کې اوسیدونکې سپوږمۍ
تندرونو وبیوه تیاره تیاره شوه
د پلوشو وینه یې وڅڅیده مړه ډیوه شوه

۷/ ۸/ ۳/ ۱۹۹۱ پېښور

رنګین سفر

موږ له تنهاکو زړونو
پښتونه پنځې جوړې کړې
دژوند سپېره دښته کې منلې وهو
بېدو قدمونه دلحظو په اغزو
او موږ په ښکلو مېن
ښکلي په ګلو مېن
په پسرليو مېن
دپسرليو مېنانو ته ګلونه راوړو

* * *

موږ د رنګين سفر رنګين ملګري
دپسرليو مېنانو ته ګلونو پسې
داوږده خوب اودچوپتيا کلي ته ورسيدو
زموږ په کلي پرښتې رپوي
سپينې اوښنې وزرې
موږ د رنګينو پسرلو ښکالو ته
غلي غوږونه ايښي

۲۵/ ۴/ ۱۹۹۱ پېښور

دنظرکډې

لکه دغره له بانډو کلډې بارشي
تشې جونګړې يې تنها شي پاتې
داسې زما دسترګو
جونګړې تشې پاتې
ستا دنظر ههغه د دوو شپومهاجرې کلډې
خدای خبر چېرته لاړې؟
زما دستر ګو دجونګړو دړې خلاصې پاتې
چوپه چپتيا ده تنهايي ده په کې
ستا انتظار ګرځي راګرځي په کې
د هربانه په څوکه
ډيوه داوښکو په سلګو سلګو ده
زما ژوندون خوبې تا
تياره ماښام دی لا اوږدېږي سبا کېږي کله ؟

په دې تيارو به سحر کله راځي ؟
ستا د نظر کړې به کله راځي ؟
ستا د وصال سحر به کله راځي ؟
منم چې ستا د نظر کړې خو ، به
ډېرې شيبې په رنګينو واړوي
ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
ډيرې ليندۍ به ورته ګړې شي په زيراوپه بم
خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو ګلان
په يوبهار کې هم موندلی نه شي
هغه زما د نغمو سوزاوګداز
له مطربانو اوربېدلای نه شي
نو دنظر کړې دېزر راوله
زه به دستر ګوپه جونګړوکې بيا
د ښکلواوښکو ګلان وورروم
ته دنظرد ډيو و
يولوی کاروان راوله

۲۴/٤/۱۳٦٥ تنې د چور کونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مینې

څښوته درځي خواږه چې ښېښې دګل تناکې دي
وسوې دخزان په اور جامې دګل تناکې دي
یه زخمي بلبله دوصال سندرې وبوله
ماتې کړه پنجرې بکرې وږمې دګل تناکــې دي
پټ په کې دحسن آیتونه ژړیدلي دي
ښکل یې کړه په ورو ورو سیپارې دګل تناکې دي
بل کړه داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تیلي
سغ دتورروشپو دی چې ډیوې دګل تناکې دي
جوړ په کې غومبنې د پولادي آسونو څـله دی؟
نه وینې ؟ ړانده دي؟ چې کو څې دګل تناکې دي
زړه کې مې کاروانه د تناکو خېمې ټك وهــه
مینې مهاجرې دي خېمې د ګل تــناکې دي

۱۳۷۰/۸/۲

سپین کچکول

مړدي کړم ساقي په تشو تـشو بهانـــو
اوس مې په کفن کې پټوه دپیـــمانـــو
ګورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
تنده خلاصومـه دخمـارلـه زولـنو
جارله تخیل لکه مـاشـوم مې نـازوي
سرېږي زما اینبې داشـــنا پــه ځنګنو
راشه سپین کچکول له شنې کړکۍ رازنګوي
مااوتابه وړي لـــکه دستـــورو ددانـــو
وخت یې ویرکې واغوندي دغم تورې جامې
بس چې افسانه شي د دیوو د پــروانـــو
جارشمه له ښکلي چې شوښکلی عزرائیل
اخلې رانه وروورو سترې روح په ترانـو

۲۸/ ۱۰/ ۱۳۷۰خیبرپلازا پېښور

سپينې سندرې

شرنګا جارې ده اولا چوپه نه ده
دلېونيو په باغې مړونډو
دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
شنه بنګړي شرنګ نه کوي
په سپينو لېچوکې دي غلي ملي
لکه کوچني ماشومان
په زړه کې پټه دشرنګيدوالف ، بې ، تې يادوي
يالکه شنه توتيان په ښکلو ځانګو
ناسته دي پستې پستې نغمې يادوي
خيردی که ژوند شو ددېوانوزندان
دتورو شپو چوپتيا به تل ماتوو
دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
زموږپنجرې ته هره شپه سپينه کوتره راځي
لکه اروا دخوارلسم دسپوږمۍ
داښايسته ښاپيرۍ
تومبي ګلونه ددې تورو زولنو په کړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه دخدای له خلیفه سره دعشق شاعره
دزولنو په پولادي ذهن کې
سپینې سندرې کري
له مسته شرنګه یه کړی‌کړی‌شي
دلېونیو دمړوند زولنې
په سپینو لېچوکې به شنه بنګړې ټوپونه وکړي
لکه توتیان په ځانګو
شرنګا به بیاجاري شي
دشنوبنګړیو شرنګا

۱۳۷۰/۱۱/۲

دپرخو تنهې

تنهې د پرخو دغوټې تیـونه وتـــخـنول
پستوورېمولکه ماشوم ګلـــونه وتخنـــول
چېرته مـین شو په شیرینه ښایسته پسرلې
په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه وتخنول
خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
دالوت میني دبلبل وزرونــــــه وتخنول
بیا به دخیال دښاپېرۍ په زنه ږدي خالونه
بیاسرببرو لېونو زخمونه وتخنول
ساقي دچاپه توبه وارپه وارګولۍ ورو ي ؟
دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه وتخنول
زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
دچندنې رباب مطرب تارونـــه وتخنـــول
ستا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې ورو ي ؟
چې دهوس چینجـــو دمړوزړونه وتخنـول
دتورو وربځو په ژړا پورې یې وخـــندول
لمرپه نوکارو دبوډۍ تـهـــالـــونه وتخنـول

حوت ۱۳۷۰پېښور

زړه وينه

دزړه په سرمې دي خوړلي دهجران تبرګي
په سرومې سره کړل دوصال دتصورانګي
دروح په پاڼه مې په زړه مهاجره وينه
په لبونی،اوپه شاعره وينه
دعشق په پاکو تورو وليکله
دخپل جانان دابديت سندره
دخدای سپېڅلي خليفه ته دالفت سندره
لامې په زړه کې زړه وينه پاتې
لکه دزړوزعفرانو په څېر
چامې دزړه له مشوانۍ نه قلمونه ډك كړل
له شكرانو نه يې جېبونه ډك ګړل
ساده مينو ته په غوره اودرنه شكرانه
زما دزړه په زعفرانو تاويزونه ليكې

۲۷/ ۲/ ۱۹۹۲ پېښور/خيبرېلازا

ټلوسه

زموږه مینه دجنون سرحد ته ورسیده

اوزموږژړونه دکبانو غوندي

په وچه ژوندنه شي کړای

موږدانګارپه سریوخوب لیدلی

اوموږد دار په سریو خوب لیدلی

څه شو یوسف څه شو ؟؟

ها خپلوورونو څورولی یوسف

هغه په څا کې غورځیدلی یوسف

هغه زموږه دخوبونو پاچا

غواړو دخپلو خوبو غوټې ورته وړاندې کېږدو

اونظرماتي ته یې زړو نه لکه سپاندې کېږدو

چې دتعبیراود مانا په ګوتو

کړي راته خلاصې دخوبونو غوټې

زموږدسوولوو زړو نو غوټې

زموږمینه دجنون سرحدته ورسیده

اوزموږژړونه.دکبانو غوندي

په وچه ژوند نه شي کړای

دلبونو خوبوجانان غواړو

دمینې ورکې قافلې ته یو ځاروان غواړو

زمورپه زړوکې نه ځا یېږي ددیدن تلوسه
داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
لکه دمستې زلیخا په شانې
ړدې دمستۍاود خمار ګامونه
دیوېې باکه پېغلتوب په درشلۍ
اودازمورډتلوسو زلیخا هره شیبه
ښکلي یوسف ته دوې ملالې سترګې
دسوال څولۍغوړوي
خوهغه ښکلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
لکه ښکاري نه ترهېدلی غرځه منډې اخلي
اودحسینو ا داګانوپه زور
ورته اووه بندې کوټې خلاصیږي
دزلیخا پنجوته
تش دیوسف دکمیس
ځیرې لمنه ورځي
اودحسین یوسف دځیرې لمن
په هرپوتار کې غځیدلي بربنبې
دتلوسو داوښکو
دتلوسو دوینو
یو څو رنګین تارونه

۲۲/۲/۱۹۹۱پېښور، بورډ

دګل پاڼو پتۍ

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سرپه يوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وينو دارې
ډ يوې ډ يوې شوې ستا ديون دلارې
ته بې پروا تيريدې
زما په خوادې يوه موسکۍ کتنه هم ونه کړه
خوزه په تايم مين
هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مينې توهين
تويه تويه کله کيدای شي د مينو په دين
ما د د ردونو په نيلي ستا بدرګه کوله
دتنهايۍ په لويه دښته کې مې
يوازې پرې نه ښودې
اوما د ژوبلو احساساتو په تنکيوګوتو
ستا په دې کلك اوډبرين زړګي کې
دخوږې مينې تخم وکرلو
ستا په ځېره کې انقلاب راولم
تاته يومست پسرلنی غوندې شباب راولم
چې داغزيو لښته وسوځوې
اود تيارو داوږدو څڼو لاندې
دسپين سبا لېچې راوغزوې
په ژوبل زړه مې دګلپاڼو پتۍ ولګوې

۹/ ۱۰/ ۳/ ۱۹۹۱پېښور

اختر په کیسه نه پوهیږي

دمین زړه اوورك دلبرپه کیسه نه پوهیږي
رانه خندا غواړي اخترپه کیسه نه پوهیږي
په پېغلو سترګوکې دمینې کرشمې لټوي
دنړیدلي وچ ګودر په کیسه نه پوهیـــږي
غواړي چې مست شي په شرابو باندې ولمبیږي
خولېونی دماتەساغرپه کیسه نه پوهیـږي
ملګرو خود به اوس داوښکو ډیوې بلې ساتو
دشپې واکمن دسپین سحر په کیسه نه پوهیږي
چامې په خوله باندې مهرونه دسکوت وهلي
یارمې پاګل شودنظرپه کیسه نه پوهیږي
چې مې کچکول کړې ورته سترګې موسکی ولې نه شو
ښکلي مغرور دقلندر په کیسه نه پوهیږي
کاروانه څو به ګیله من ګرځې لرداخوړاوره
بې قدرۏخت دی دهنر په کیسه نه پوهیږي

٤/ ۱۳٦۹داخترشپې ورځې،تنې،دچورکوټوي څنګل لمن

ژوندي ګلونه

ستر ګې دې پرېږده چې شيندي ګلونه
ډېر مې ياديږي داژوندي ګلونه
ستا دکړو ښو په شپول کې راګير
لکه اغزيو کې قيدي ګلونه
زه دجانان ددر په کاڼو مين
پرپرېدیء چې ښکل کړم په تندي ګلونه
په تورو څڼو کې يې ډېر لګوه
شته مې دزړه په مات کودي ګلونه
نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
سبا به راوړې د ريدي ګلونه
ډېرې وعدې دې په بانه وخوړې
په کار مې نه دي دار دي ګلونه

کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
چې دادچا دغزل دي ګلونه

۱۳۶۹/۳/۲۵

داشنا هینه

سحرماښام یې په سوالونو غواړم
ښکلي اشنا په زیار تونو غواړم
لکه شبنم یې منت بارشومـــه زه
گل نه مچکې په لعلونو غــواړم
ستا په درشل کې خوتش بدلیدل شي
خیرد دیدن په کچکولونو غواړم
بهاربه څه کړمه بې تانه صـــنم
زه خو رونق دبهـــارونو غـــواړم
مــین زړگي مې وچ کودي نیـــولی
بیادې په ډکو گودرونو غـــواړم
په ورځ مې هېرنه یې باور دې و شه
په نیمه شپه دې په نفلـونو غواړم
چې په کې ستــامینه ونه سوځېږي
مرهم په سوو پـــرهـــرونو غـــواړم
راشه چې خولــه په خوله دې ووینمه
څو به دې کیف له تصویرونو غواړم
چې مې خپې په هرغزل کې وکړې
لکه شراب دې په مو جونو غـــواړم
هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
اوس به یې چپرته په ملکونو غواړم
کاروان که ستا مینه ترې وایستــله
زړه یې سوری په خنجرونو غـــواړم

۱۳۶۹/٤/۲۲

اهدا: زموږدکلي يوې بوډۍ مورته چې دوه زلمي مجاهدزامن يې په يوه ورځ شهيدان شول.

دوه څاڅکي اوښکې

له يوزړګي نه راوتلې دوې تودې پرتې دي
جدا له سترګو دوې دسرو اوښکو قطرې پرتې دي
ته واچې دوې دشهيدانو جنازې پرتې دي
په سره کفن کې دځيګرپه وينو سرې پرتې دي
غوارې چې پورته فريادونه عرش ته ورسوي
دخدای(ج) په درکې په سجدو دوې پرښتې پرتې دي
چې دارمان په اننګوکې يې ډيوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهيلو هديرې پرتې دي
چيرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلي
چې په ماتم کې يې دسروګلو غنچې پرتې دي
په دې ډيوډيرې لمبې دبېلتا نه شوې تېرې
د پتنګانو په وصال پسې ړندې پرتې دي
د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغراندې راته
نوږپه کې څه دي دخواره وطن کيسې پرتې دي
د خوشالۍ ټکرې ترې يووړل دهجران سيليو
دهيلو ناوې دي بربنډې بې پردې پرتې دي
خدای(ج) خبر ولې يې اسمان په زړه ماتم وروي ؟
لکه خېمې دمهاجرمراندې يې پرې پرتې دي
دجهان تروپرې دعمرتندې ماتې کړلې
په خپله ترې دي خوترو ته چينې پرتې دي

۱۳۶۹/۴/۵

دترو ساغر

دزړه شیشه مې چې په کاڼو ستمګرماتوي
ولې له ترونه دمینې ډك ساغرماتوي ؟
دنظرماتې سپیلنی شومه دعشق په لمبو
رانه تاویږي دی که یارپه مانظرماتوي
اوس که مهجوره غوټۍ پته ده دشپوپه تکري
مین بلبل سره به سترپه سحرماتوي
ګورۍ پیزوان یې درمانګرشو د زیبنلوزړونو
په ښکلو وړانګوکې زبږی دمازدیګرماتوي
راته موسکۍ شه اونغمه رانه دمینې غواړه
چې وچ زړګی مې کله تنده په ګودرماتوي
مینه ژوندۍ ده مینه نه مرې په دیدار مینو
دښمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
غبرګې به راوړې دچندڼو جنتي خوشبويې
شینکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
سبا به خامخا کاروان په مات تندې ښکلوي
نن که جانان راته د درپه کاڼو سرماتوی

۱٦/٤/۱۳٦۹تني وړه خیسوره

دشپو نهنګ

دګل په قبرېې جنډې کړې دبورا وزرې
دزړه فریاد مې کوي عرش ته د دعا وزرې

د یارپه درکې رقیبانودومره وویشتلو
چې له کچکول سره شوې ماتې د ګداوزرې

شوه غلبه دشیطانانو دانسان په مېنه
لرېخو خپرې کړه جبرئیله په دنیا وزرې

زلې داوښکو د ژوند ون په مارغه وورېده
اوس يې پرواز ته نه جوړېږي دخندا وزرې

خدایه رنځوره ښکلې بیا کړې دښکلاوومیره
چې مې رانده نظرته ورکړې درنها وزرې

موږېې په تشو ګوګلوکې زړونه ونښتېځل
ګوندې زموږډیوې هم وکړې دبرېښنا وزرې

دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
سحرچې وغځوي سیندکې دطلاوزرې

۱۹/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

دشهید محبوبا

پرون یې غبرګله ګلوډکه وړه دیا رله پـــاره
نن یې ګلونه شوکول خو دمزارله پـــاره
دورك پتنګ دبیـــالـــیدودانتـظارله پاره
ژړانده شمع وه دحشر دســهار لـه پـــاره
د پرون سروه نـــن وهلـــه دخزان سیلیو
لکه جنډه په رپیدو وه د یادګارلـــــه پاره
لکه بلبله چې په غشویې سیـــنه ولـګي
ژبه یې نه شوه جوړولی دچغــارله پـــاره
د ناو ې توب داسره جوړه ورته داورجوړه وه
ژوندون یې څه وو؟ قیامت وو د دیدار له پاره
ناڅاپه سرې سترګې یې پورته کړی دمسك په لوري
د غم ناره یې کړه د لوی پرورد ګارله پاره
وې ! چې پرون به یو منصوردحق په چیغو سرو
نن سل سرونه اناالحق وایي د دار لـــه پاره
قافله تارپه تارپرته ده ولې نـــه رادرومي ؟
څومره دزړونوګلان توی شول دسالارله پاره
مورړ دا غلو ځیګرونـــو ده ډالی راوړې
د آزادۍ د یوه ښکلي لاله زار لـــه پـــاره
زړه یې دسترګو د اسمان پـــه لاره وواوه
د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

۱۳٦۹/۲/۲٦

ډیوې

داضطراب په سیلۍ مړې شوې دسکون ډیوې
اوس به په شپوکې بلوو دځیګرخون ډیــوې
سرته مې ایښې تصورواورینې لېچې وې خو
په لمبو ویلې کړې د"اصل" دبېلـتون ډیــوې
ستا په اوره زغملی نه شم دمرګ یخ لاسونه
خدای(ج) دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډیوې
ته خوډیوه دسوولوویې بدله نه شوې
که د لمبو سالو دې سوروې که زرغون ډیوې
پتنګه هلته دې راتګ تــوهین دمـــینې ګڼم
چې سروې ایښې د مرګوتې په څنګون ډیوې
پرخه ، ګلاب مې هم په زړه لکه چرې لګېږي
چې د دلبرپه اننګو مې کوې یــون ډیــوې
موږلاروې یو دمحل ډیوې موخه پېژني
زموږ کاروان به ښکلوې دسباوون ډیوې

۳/ ۲/ ۱۹۹۱پېښور

بنګالو

زه خوبونو وړی نه وم
خوب له مانه مرورو
ستا دهجرتپرو غشو
په دوو سترګو و ویشتلی
و، له درده تښتیدلی
دوحشي غزال په شانته
دعدم ځنګل کې پروت و
* * * *

ماساقي لیدلی نه و
زما تنده ماته نه وه
ماکنډول تش کړی نه و
ستاد یاد جنتي ګوتو
زما سترګې پټولې
تصوردې راته غېږوه غوړولې
څه پسته وریښمینه غېږوه
په خمارلړلي خوب ته مې زړه وشو
تصبوره ! ستا د" اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو
خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
په سکروټو په اغزوکې
دارام خوبونه غواړي

* * * *

له مستی‌اوله خماره
عجیبه شوم بېکاره
خدایه مانه لیده لاره
په سکروټوکې پښی یېلی
ګډیدمه تلمه تلمه
مستغني وم ستا په یاد کې
له ګلونو له ګلزاره
یومنصوردي رانه جوړ و
ډارمې نه کیده له داره
په بارباز مې یادولې
زما عشقه زمایاره
په تندي باندې مې ښکل کړل
ستاد درکانې په مینه
دښکلا ګل ته مې ورکړه
په هدیه کې تانده وینه

* * *

شوگیرې شوې چتې پېغلې
دارمان ژبې اوده وو
هغه ستا دحسن کلی
هازما دمینې کلی
پروت و، داسې غلی ملی
لکه پروت دچاگمنام شهید مزاروي
پرښتوپرې دشینکي اسمان شین شال وي غوړولی
دسپوږمۍ وړانګنه شمع
ورته څل وهي بلیږي
چې له تاویې سپینې اوښکې
لکه ستورې رابهیږي
* * * *

دنسیم یوه پستوکې څپه راشي
د مشکینو څنو بوی یې
په څولۍ کې وي راوړي
لکه خدای(ج) په قدرتونو
پسرلی وي راتول کړی
پرښتو په یوه غوټۍ کې وي راوړی
لېونوته یې ډالۍ کې وي راوړی
یوه څه خوږه نشه وه
څه خوږې جوتې یې راکړې

څه ښکالومې واوریدله
د ختیز لوري ته ګورم
دتنکي لمر په سالو کې پته پته
دخوبونو شهزادګۍ مې
په موسکاموسکا رادرومي
رانږدې شي و دریږي
دتنکي لمر په سالوکې
اودتورو وربڅو لاندې
لکه ګل راته موسکۍ شي
زماسترګې بوراګان شي
دنظروزرې وکړي
له حسینې ګل کعبې نه
طوافونه کوي چورلې
خو ای کاش چې مې په ښنو کې
وي پراته لکه مارونه
دطلسم زنځیرونه
دخوبونو شهزادګۍ مې
داسې وتښتي له سترګو
لکه خوب د پرهرژلو

قوس ۱۳٦۹ ننې

زه اوته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
د محبت له کلي لرې یوجهان لرې
په یوه اغزنه په یوه سوځ دښته
د درد له ناوې سره
په ویښه شپې تېروم
د مرګي ورې سپې چاپېردې رانه غپې راته
د زغم په لاس کې مې چاره دمجبورۍ نیولې
دژوند له غوښونه مې
سپیوته بو تې نیولې
اود دردناوې ته دسرو وینو خالونه ږدمه
خوته
لکه دتېرو زمانو افسانوي شهزاده
دښاپېریانو درنګینو داستانونواتل
د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
زما په خواکې دبرېښنا په نیلي سپورتبرېږي
دنیلي شغ لکه دتندرآواز
زمادسرزما دزړه غوږونه ولړزوي
دزړه سالومې داحساس په ګوتو

د درد ، د ناوې په سروغوړوم
پاس دفضا په هاتفي شونډوکې
یودرد وونکی شان سرود خوروي
لکه دیوې زړې غمجنې کونډې
یوکړیدلی سرود
د پیغلتوب په خاطرو باندې لړلی سرود
خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
ته مې په خواکې په یو نوي نیلي سپورتېږېږي
اوزه
ستا د نظرله هغه لوړاوه پوړیزه بامه
لاندې راولویدمه
د درد په ناوې سور سالو غوړوم

۲۸/ ۳/ ۱۳۷۰ پېښور

غزل

ډېريږي چې د هجرخزانونه وليدل
ما د گل په سترگوکې گلونه وليدل
پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
مادگل په قبر بير غونه و ليدل
پخې يې چړې کړه چې لړمينه شي موسکې
کوردمينې ړنگ دی غوځ مې زړونه وليدل
خدايه ! يو رښتيا کړه چې شودواړه غبړپه غبړ
ډ پرمې دجانان په باب خو بو نه وليدل
اوښکې يې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
جوړمې په لبمو کې گودرونه وليدل
څومره چې دښکلو شنه خالونه ډېريدل
دو مره مې په خپل ځيگرداغونه وليدل
څښې شوکوي په مخ نوکارې لگوي
ماداسې دېوان داسې لاسونه وليدل

۱۳۶۹/۱۱/۳ پېښور

مهاجر لاسونه

زموږمهجوروخولړوګـــوره پـــالي لاسونه
چې تاویه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟

حسن مودېرپه نبنتیځـــــلو زړونو ولمبـــاوه
زموږپه وینو سره ترلېچېودسپرلي لاســـونــه

په دې ګناه چې دسپوږمۍ نورته یې لپې نیوې
غوځ شول په بېغ کې دسپېدارتنکي خیالي لا سونه

زما دمینې کلی ړنګ په دیوالګوېې پراته
له تورپېکې درالویدلي کشمالي لاسونه

پروت داکبر پا چادربارکې دشهی پوړنی
د زنځیرونوماران خوري دتوردلي لاسونه

د ګل په قبرېې جنډې دیادګارونو رپي
دتوربورا ځیري وزرونه دمالي لاسونه

دجهنم دشپواوږده تنده موږګالله
سبا اوږده کړه دلمرجام ته ګلالي لاسونه

۱۳۷۰ پېښور

شنه شالونه

له پیغلو سروو نه لمبوکې سوې شنه شالونه
سپرلیه راشه چې له غیبه شي راشنه شالونه
دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
مسیحا راشه په تار تار کې یې ساوغزوه
دمرگ په بت ساړه پراته دژوندانه شالونه
په نا اشنا وطن کې دېر په زړه را ووري اشنا
سرته مې ایښی دی ستا خیال په څنگا نه شالونه
شوگیرځپلې سترگې څه ملال خوبونه گوري ؟
پراته په سرېې غشي غشي که بانه شالونه؟
ښبتنه څوبه چنگېزي پنجې کوځې شوکوي ؟
مغل اسونه پښوکې مږي.پښتانه شالونه
په شال مینوزړونه وشیندل په شال په شمله
جنډې جنډې ریږي په غره په دامانه شالونه
د زړه جرس دشبېن خالوکاروان ته وشرنگوه
چې د مایه له غاړو تاوکړې اوښبانه شالونه

٢٣/ ٩/ ١٩٩١دتنیو غرونه

دسترګو ګودرونه

ښکلو مې که زړه کې خنجرونه وکـــرل
ما په هر پرهرکې بهارونه وکـــرل
داداوښکو تخم چې ډیوې راشـــنې کوي
چاپه تورماښام کې سهـــارونه وکـــرل؟
نن چې دسپوږمۍ څولۍ کې ستورې ټولوم
ګوري به سبا چې مې لمرونه وکړل
پام! په منصوري رنګین ګناه یمه مـیـن
رامې شي خندا چې تادارونه وکـــرل
وابه وري درخومستې نغمې دمحـبت
بیا دادم ګوتو شا تارونه وکړل
سپینې مرغه کۍ به تورو غرونوته راځي
تورو که څومینه کې تـــورونه وکـــرل
ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راښـــنه
خیرکه مې دبڼه ګرېوان تارونه وکـــرل
ماتې به شي تندې دمودوپه یـــونظر
سترګو که په زړونـــو ګودرونه وکـــرل
جوړمې کړود. درد سترې کاروان ته دمه ځای
ماد ژوند په شاړه کې شعرونه وکـــرل

پېښور ٤/ اکتوبر/ ۱۹۹۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسندروجامي

تالاترغه شوه ستاموسکا ستا دخبروجامي
اوښکې سنګې مې شوې جانانه دسندرو جامې
دجادوغشي شوکوي دشنو کوترو جامـــــې
دېوانو يوورې ساپېرونه دوزروجـــــــامې
څه شوسپرلي چې په کې تك وهو دميني کيږدۍ ؟
څوبه شکوې تېره اغزي له څونډوروجــــامې
څنډوهه څنې چې غرڅې غوندې خوب ترپ ووهي
وږموته واغونده دمشکو دعنبروجـــــــامې
هغه مـېن مازديګرى مې په زړګې وريـــږي
طلا يې لړبه چې مينځلې په ګودرو جـامې
مينه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې يــو آب
بدرنګه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
چې په لمن اوپه ګرېوان کې سرحدونه رنګ شول
شي به جنډې دلېونو او ببرسروجامې
دسهرابي نظرکاروان مې لېونى شو درڅـــې
که ستا دسترګو رستم واغوستې دزغروجامې

پېښور ۳/٦/ ۱۳۷۰

تنهاکې

گوتې تــــنهاکې په زړه هم تــــنهاکـــې
څه چې لـــــیکم شې په قلم تنهــاکې
ورمې ړندې وې خدای زده چېرته لاړې؟
دګل په سترګو د شبنم تنهاکې
دلبمو فرش مې ورته وغوړو ی ء
هسې نه پښې شې دصنم تنهاکې
مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښـــتل
اوس په اغزوکې لویوم تنهــاکې
دردمې دعشق رباب کې خـــالې وکړې
په زیر تنهاکې اوپه بم تنهاکې

۱۲/ ٤/ ۱۳۷۰ تنې دنریزې کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خمار

دګرېوانه په تاردانه دانه شـــو
ساقي راځه خماردانـه دانه شـــو
ستا درنځوروم‍ړاوو سترګو په نوم
زمادزړه اناردانـــه دانـــه شـو
راځه په بام ټول کړو دستورو ګوهر
دهسك دپېـغلي هاردانه دانه شو
نظرمې ستادا ننګو په خـوکـو
لمرو په سپين سهاردانه دانــه شو
له سپېلنيو درمــندونه ډك شـــول
دمحبت انګاردانـــه دانــه شـو
زاهد په سلوتسپــوورويشتـــمه
ښه شوچې بيايې واردانه دانه شو
پښي يېلې راغی د چړوپه څوکو
ستا په درشل بهاردانـه دانـه شـو
تړي کاروان ته لپې جـام جـوړوه
که دمنګو کتار دانه دانــه شو

پېښور ٤/ ٣/ ١٣٧٠

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوښکو مستې نـه دي
دسلګو غوټې مې پرانستې نـه دي
په تا آيت دموسکا کـله راځـي ؟
ماستادخولې سيپارې لوستې نه دي
دزړګي تاك يې راتـه ونښتيځه
چاوې نغمې مې مې پرستې نه دي ؟
زما زلمي نظرته نـاوې نـه شوې
سترګو دې سرې جامې اغوستې نه دي
زړګيه خال شه په تخت وګره يـرغل
د ورروزو تورې يې پيوستې نـه دي
دښته دخيال مې تلوسه دختـن
ورکې هوسۍ لاچاراوستې نه دي

حمل / ۱۳۷۱/ پېښورخيبرپلازا

شهیدي پرښتې

دسمنگان شهزادگۍ کونډې دستم د لاسه
هریو سهراب موسورپه وینو درستم دلاسه
رابعې وینې کړې دبلخ په حمامونو غزل
یکتاشه راشه ستا د مینې د پرتم دلاسه
دشیطان غشوکړې شهیدې پاکیزه پرښتې
گلونو ځوړندې جنډې کړې دماتم دلاسه
دجهنم دروازې خلاصې دي سپرغۍ وریږي
دغوټۍ ژوند په اغزوپربووت دشبنم دلاسه
سهاره راشه دروحونو پتنگان مووسول
ډیوې دزړ ونو مویلیږي دتورتم دلاسه
دخیال مرمرراباندې وتراشل دمینې هنر
دهجران کرښې ورانوو دخپل صنم دلاسه
په هرپرهرکې مود درد مرغانو ځالې وکړې
چړې موښخې په پرهرد بې مرهم د لاسه
درخواووه پوړنې لرې کړه له ښکلې مخه
پرپرده چې مستې نغمې واورو د ادم دلاسه

حمل / ۱۳۷۱ پېښور، خیبرپلازا

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې څاڅکي وينه

منم چې لمربه نن سباپه هوسناکو ګوتو
دوچوڅانګو په سرورګوکې
د پېغلتوب په خوب اوده تلوسه وتخنوي
دبادامي سترګو دښکلي انتظار په خبربه
پاسته پاسته سپېڅلي سپين ګلونه وخندوي
اومستانه سپرلی به راشي لکه
دشهنشاه دربارته شنه چپن په غاړه قاضي
درنګينی تسپې په لاس کې له خپل ځانه راضي
اودورمو په لاس به سپرې دګلپانو دفتر
په هره پاڼه به احکام ګوري دحال اوماضي
چې کله ويني به هره پاڼه
دبلبلانو په نغمو لړلې
درې ، درې کنډوکي څڅېدلې وينه
ترخه خندا به وکړي وبه وايي
څومره زلمیو بلبلانو له نکاح سره سم
دنيم بسملو تسرانو په ژبه
دپولادي غشو په سرولاسونو
دژوندګلپېغلوناوکيو ته طلاق ورکړی

۱۹۹۲/۲/۱۸ خیبرپلازا پېښور

په جانان مین

پربړدیء چې په دارمې کړي دځان مین
وایمه چې یمه په جانـان مـیـن
وینې داحساس مې ښکلې نه غواړي
موړشوپه غمیو د پېزوان مین
ستن مې کړقلم تاريې غزل غزل
شوم دلبونیو په گرېوان مـیـن
خدایه نه راځي عزيز دمصرشـو
دابه یوسف نه وي په کنعان مین
هسې نه چې تمق زاره يې وچوي
لړخوشه وصاله په هجران مـیـن
مه ما توه زړونه خولعلو نه دي
څله ژړ و ې په بدخشان مین
بس دی بلبلان په غشو مه ولیء
پرېړدیء په لاله په ارغوان مین
وایم چې خزان دې هېو نه لیدای
دومره دې یم گله په ارمان مین
زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مین

۱۳۶۹/تنې دچورکونړي دځنگل لمن

پاخه زګېروي

دغشو باد په دیوالونو ببـري وشــــوکـول
ښکلویې څومره په ماتم کې پیکي وشوکول
ددیدارتږی مجنون څه وکړي په کومه لارشي؟؟
چا، دلیلا له قافلې نه ګونګري وشوکــــول
راځیء خولیء دسلیمان په سرکړو ناوې یې کړو
دېو، دارم له ښاپیری نه څوندي وشوکـــول
دزړه توتې مې ستا دیدن ته له بڼو کوزې کړې
ما،له توتې توتې کچکول نه پترې وشوکـول
حسنه نظردوړو سترګو په تا هېڅ نه شي کړای
تاته مې عشق یوه بکوا سپېلنې وشوکـــول
دخوبولودکاروان ښېرې مې واخېستـــــلې
له ځیګر خون مې پاخه شوي زګېروي وشوکول

۱۱/ ۳/ ۱۳۷۰ پېښور

سیندوکی

هلـته یو سیندوکي غوړولي ده ځـولۍ
داسې ښا یستوکې لکه مینه دسپوږمـۍ
کړي نرۍ څپې یې له یو بل سره مستـۍ
لېچې سره تاوکړي لکه پېغلې جینکـۍ
* * *

شورېې دومره خوږ لکـه نغمې وي دجنت
څاڅي یې له څاڅکي څاڅکې مینه محبت
وګورۍ انځورتـه یې هنداره شو فـطرت
ناڅي په کـې نـاڅې د ښکلاوو قـیامت
ایښې پرښتو ورته پـه بم پـه زیرلیندۍ
داسې ښایستوکي لکـه مینـه دسپوږمۍ
* * *

ښکلي څوکیدار یې دی په غاړه هریوګل
هـره پـلوشه یې دیوسف دخـوبـو ځـل
پنډې پـرې مچې دي لکـه تـورې دغزل
یا یـوتـخیل چې څوڅو ځله شي صیقل
پـالې پـالې ورشي ورته ودرېږي په ژۍ
کړي نرۍ څپې یـې لـه یوبـل سره مستۍ
* * *

اچــوي پــه غـاړه يې بلبل دنغمـو تړال
کيف يې په نغمـو کې د داؤد او دبلال
خوري خورېږي تالي کله په سر کله په تاله
کلـه دجمــــال په غبرګـــې کله دجلال
مسته شي اوره شالــــونه واچوي غوټې
لېچې سره تاوکــړي لکه پېغلې جينکۍ
داښکلې سيندوکي دادخداي دفـن شهکـار
دې کـــې خداي ځای کړی دنغمو يومست ابشار
ناست يې دی په غاړه يو شاعر مست اوخمار
دی تــــراني مينځي درېــــاب اودستار
پټې لــه دپـوانو ورتــــه راشي ښاپېرۍ
لــوځې شي د «پر» دجـــامو وشلوي تنې
سرې سپينې مهينې لکـــه وي دنوربېرۍ
هلتـــه يو سيندوکي غـــوړولي ده ځولۍ
داسې ښايستوکی لکـــه مينه دسپوږمۍ
کړي نـــرۍ ځپې يې له يو بل سره مستۍ
لېچې ســـره تــاوکړي لکه پېغلې جينکۍ

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

دژوند پردېس او داسمان ښاپېرۍ

خدایه زما د زړه په وچه دښته

تاخوړباران دعشق راو وراوه

دا وچه دښته شوه په گلوپټه

ماددې دښتې دگلونو منځ کې

د ژوند پردېس ته له غونچو نه گره جونگړه جوړه

په دې گلونو کې به رغښتې تل دخیال غرځنۍ

ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري

دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچۍ

ته به خبروې خدایه !

ستا له فردوس نه به راتله یوه ښایسته ښاپېرۍ

چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په میو

په سپینه غاړه یې امېل دجنتي غمیو

دنور پښو کې گر ځیده په نازدگلو منځ کې

دشیطانانو له تهمت نه باغي

دپېغلتوب نشوکې ډوبه ډوبه

دژوند پردېس ته یې مچکې ورکړې

په توده غېږه کې يې کلك ونيوه
دژوند پردېس يې طلايي ځنو کې
کتارکتار گلونه ولگول
دواړو يو بل سره دميني مزي وغځول
خوداتنکۍ مينه پخه لانه وه
چې شيطاني خزان دللمې گلان وربېژول
د ژوند پردېس مې دگلونو په ځاى
اوس داغزيو په کوډل کې اوسي
اوهره شپه په ښاپېرۍ پسې اسمان ته خېږي
دشنه اسمان په چړپيدلي سيندکې
دسپينو ستورود سپين کاڼو په سر
په يېلو پښو گرځي د ښکلې ښاپېرۍ په لټون
له پاسه غږ راځي فرياد راځي او چيغې راځي
خدايه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
د شپودېوان يې چې شهيده نه کړي
چې يوه ځولۍ دځراغونو راوړي
چې بيا ښايست دسهارونو راوړي

پېښور ۲۱/۱۲/۱۹۹۱

د زړونوڅښه

زه لاکوچنی وم چې دسپینې سپوږمی
په سترګکو پوهېدم
دنیمو شپو دبلبلانو په نغمو پوهیدم
زه د مچیو د سرود په زیروبم پوهیږم
مادمینو زړونو ژبه زده ده
داسې پسته مسته ده
لکه د شاتو دمچو ما لکه
زه دغزل په ګوتو
تنۍ دپرخې خلاصومه دغوټۍ دګمیس
زه له ګلپاڼو سره رازلرمه
دخوشبو یې په ژبه ښه پوهیږم
زه او وړمه چې چېرته لارکې سره مخ په مخ شو
خه غلي غلي سره ومو سیږو
دمایه اوښ دڅهوه یې اوسور بخو نو سترګو

دغتو اوښکو په اینو کې وینم
دلوټ کاروان دورك ځاروان دتصویر ونو جهان
زه د ټاګورګیتا نجلي سره سندرې وایم
دسپینو اوښکو په سپېڅلې ژبه
هرې سندرې ته په نذرکې زړګی ورکوم
زه د مجنون خړې خېمې ته زړه کې ځای ورکوم
څیرې لمن یې لکه پاڼه د قرآن ښکلوم
په هریو تارېې دلیلا دعشق داستان ښکلوم
خوته !
دزرین تخت د پاسه ناسته اې دبخت شهزاده
ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

پېښور خیبر پلازا ۸/ ۱/ ۱۹۹۲

یاغي بلبل

ته مې په غشو وله
خوزه په شنو پاڼوکې نه پټیږم
زه په بربنډو غوړګو
دنغمو ټال زنګوم
ته مې په غشو وله
خوزه د ، درد په خوږو نه مړېږم
زه په سندروکې جمال زنګوم
زه یو مېـن یو لېونی اریو سرمسته بلبل
د ډاروونکې چو پټیا
دغوربېردې په یاغي چیغو شلوم
خدای مې شیندلي دي په زړه کې دنغمو تخمونه
ته مې په غشووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه
د طلايي هلال په لور ، د ځليدو نکو ستورو
دښکلي سيوري لاندې
گېډۍ ، گېډۍ يې ږدم دگل په درمند ونو باندې
ته مې په غشو وله
خوزه په سوو لوغړنو وينو
پېغلو غوټو ته ورکومه غسل
اودتنکي پېغلتوب
مبارکي وركوم

پېښور ۱۹۹۱/۱۱/۱۳

دغزل ترږی

زه دماښام په کوټ کې غلی ناست یم
یوه غزل ته داسې تږی یمه
لکه داوري روژتي او لالهانده بزگر
چې دخواږه او ښلالي اذان یو تاندانتظار
په وچ زړگي تېروي
خیال یې د زړه په سوځیدلې ځمکه
دتورو غرو سپینې چینې بهوي
مانن سهار د لمر له سرې مشوانۍ
دتخیل قلم کې واچول زرین رنگونه
چې پرې رنگینه مستانه غزله
پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه ولیکمه
اې له رنگینو غزلونو ښکلیه !
اې دالهام الهې !
ستادورېښمینو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
له ما شعریت لکه مارغه الوتی
راشه چې پاځي مې د زړه له ستوني
د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
زه د رنگینو غزلونو تږی
ستا دموسکا دآیتونو تږی
تا ته بیگا دغزلونو مولۍ
وایه ! زما په باب کې هېڅ ونه وې ؟

۱۳۷۱ پېښور

ستړی کاروان

خدایه ! د گل کړې یې قدم قدم کې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپیروارم کې واړوه
ښاخکي ښاخکي توی شو خال دغونډو غونډو زنوشو
نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واړوه
ښکلوته مې واوروه چې شمعو غونډې و یلې شي
زه دسوز غزل یم ما په زیروبم کې واړوه
لرمې داغریبه مینه کاږو زړو ته ورو له
یاد مې لکه اوښکې دلیمو په چم کې واړوه
زلفې تورتمونه غرونه کنډوونه شول
زه دسبا تری ما په پیچ وخم کې واړوه
باغ چې دشیرینې د الفت په اوبو ولامبې
غر د بیلتانه په فرهادي اړم کې واړوه
مانه غلو اغزیو دتپا کو پنې یتې کړې
اوس می لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

۱۳۷۰ پېښور

غزل

اننګي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
عجيبه ده جنتونه په غضب دي

ښکلي مخ ته خامخا سترګې ور اوړي
بوراګان خو دګلونو په مذهب دي

دريا زاهدان سپي د دوزخونو
شاعران خو شاګردان دښکلي رب دي

وې يې سترګې مې درياب دى درومه ورې دي
ماوې نه څم عادتونه مې د کب دي

ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي ګوتې
لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

پېښور، سرطان ۱۳۷۱

غزل

په زړه مې ولې راورېږي څه باران خـــونه يې
هسې مې درد راو ېښوي ګرانه درمان خونه يې

دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لـــيك وي
سپينه كتابه يادوم دې دومره ګران خونـــه يې

دخيال هدهد دې څومره ګڼ ګڼ پيغامونه راوړي
دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې

مابه بې وخته لېونى كړې په اغزو به ګرځم
غېږبه رانه كړې ښكليه باغه بيابان خونه يې

دڅوند دوچ ساحل په مخ مې لمدې شونډې نه ږدې
ښنه سمندره زه دې څه كړمه توپان خونه يې

دنور په غشو مې له هسك نه يه لېموكې ولې
نه راځې ستورې داسمان شوې مهربان خونه يې

ښكليه سالار مې كه دعشق دمنزلونونه كړې
بيا راته وايه چې د رواغ وايې كاروان خــونه يې

پېښور ، عقرب ۱۳۷۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره چې هېردې نه شم

ته به مانه پېژنې
خوزما روح درسره مینه کوي
زما د لوړ تخیل نوح درسره مینه کوي
چې دتیارو توپان په ځمکه راشي
دهسك دریاب ته دې راوخېږوي
ماسره یو ځای دې دستورو په گوهرو پسې
دسپوږمۍ سپینه نوراني بېړۍ کې وگرځوي
ستا په پاسته ورغوي ولیکم دمینې غزل
«گوره چې هېردې نه شم»
دایې وروستۍ مسره وي
ته د ماشومې غوندی وتخنیږې
اوله خندانه شنه شې
ستا له خندا سره بېړۍ ساحل ته ورسیږي
او دتیاروتوپان تالا والا شي
بیامې چې ځوك درنه پوښتنه کوي
ته ورته وایې زه یې نه پېژنم
لامې لیدلی نه دی .

پېښور، خیبر پلازا ۹ / ۱ / ۱۹۹۲

ډالۍ

د در دمطرب چې په تارو کړه لینډۍ ونیسي
زما دمینې دغزل توري سلګۍ ونیسي
موسکا راتله دغوټۍ شونډوته خو وتښتیده
لکه خپسه دتنکۍ پیغلې مرۍ ونیسي
د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
ملنګې سترګې مې دخیال تشې څولۍ ونیسي
ملوك او وه جوړې د اوسپنې څپلۍ کړې زړې
خدایه چې کله به په غېږه کې بدرۍ ونیسي ؟
سپرلۍ به هاله وي چې راشي یو کاروان ګلونه
تا ته ډالۍ شي اوستا ول په ول کوڅۍ ونیسي

پېښور، بورډ ۵/ ۵/ ۱۹۹۱

غزل

کتاب مونه زده خو دمینې آیتونه وایو
داوښکو توري لولو څیري ګرېوانونه وایو

موږ بلبلان دګل د زېړو زېړو پاڼوله مخ
راځئ ځیدلي دسرو ،وینو غزلونه وایو

زموږ تندي په کاڼو وله چې کوڅه دې رنګ شي
خو دا کیدای نه شي چې کاڼوته به زړونه وایو

چې دترخې خندا په تېغ شي غوټې وینې وینې
داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو

چاوې په ځیو میناوته یې دارجوړکړی
موږ دارته ځې وایو ځوته دارونه وایو

پالي زموږ ترانوورغوي څه لیدلي ؟
موږد لنډ عمر خاوندان اوږده راګونه وایو

دما زدیګر په زېړه وینه یې داستان لیکلی
دمنګوټو په ټوټو بیا دچا یادونه وایو ؟

دعشق په باب کې شوې ښکلاوې د تاووس بڼکې
د ژوند کتاب کې څه سندرې څه ویرونه وایو

دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وتړلې
شپه ده د سترګو سره خمار ته ځراغونه وایو

پېښور ١/ ١١/١٩٩١

يازه چې ګيله ونه کړې

ښکلو کيه يازه چې ګيله ونه کړې
په سپوږمۍ ټنډه مروري کرښې مه غځوه
دخپل زړګوټي په تنکۍ غوټۍ دې
دخپګانونو اوشکونو خزان مه وروه
هو دامنم چې موده ډيره وشوه
وختونه ډير واوښتل
چې په خوږو خوږو نغمو کې مې ستايلې نه يې
ښکلو کيه يازه چې ګيله ونه کړې
تا خو ليدلې و
هغه زما دمينې ډك زړګى
چې ستاد حسن مرغه کۍ وه په کې ځاله جوړه
چې هر وزريې وچوږو کى مضراب
هره پنجه يې وه دمينې زخمه
چې په رګ رګ يې شرنګولې راته
زما دمينې ستا دحسن نغمې
ښکلو کيه يازه چې ګيله ونه کړې
هغه زړګى په غشو ولګيده
دصيادانو په تيرو او پولاد ينو غشو
په کې زخمې شوى خندوونکى او خوږې ترانې

لکه غزال غوندې ترې تم شو اوورتښتیدو
په غرڅنو سترګو مین غزل
اوس چې له دې زړګې نه وینې څاڅې
په هریو څاڅکي کې یې پټه وې د وینو نغمه
له اسوېلیو او سلګیوسره
د ژوبلو زړونو دنیا ګې ته غریو نیولې د رومې
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
ستا په کټ کټ خندا مې هیره نه ده
خوکه باوردې راځې
اوس مې دزړه په غوڅو غوڅو ټوټو
ستا دې باکه سندریزو خندا ګانو په ځای
دچاپې شماره یتیمانو اوښکې
دانې دانې راځې اوشیندې په کې
اه..... د غمجنو سرود ونو تخم
ښکلو کیه یاره چې ګیله ونه کړې
صبرکوه خدای دصابروصل دی
خوب مې لیدلی دی رښتیا به شي
داپه جنت کې دباروتو دوزخ
قسم په خدای تالاوالابه شي
موسکا به راشي دیتیم په شونډو
په ناسور زخم به دسولې پټی ولګیږي
زما ارم نه به دیوان دجنګو

ترکوه قافله ځي په منډو منډو
بیا به دې ښکلیه په شعرونو لمانځم
دسورکي لړلمن به نسیم دشهلو په کوټو
ستا سره پېژوان ته به حیران کړمه زیږي مازدیګر
بیا به راواخلمه کچکول د غزل
ستا په دړشل به درځم مست لیونی
ته به په سترګو کې مسکۍ شې راته
هرمازدیګر به راکوې د دیدنونو خیرات
ښکلوکیه بیا خو ، به ګیله نه کوې
ځکه راغلی به وي مست پسرلی
هریوه ګل به وي په سرږکه پیاله نیولې
آن د کوثر دمیو
ته به په سروشونډو موسکی موسکی شې
ټولې پیالې به شي له کیفه او له رنګه ډکې
یوخورشمیم به په کې ولمبېږي
بیابه یې زه اوته په سرراړورو
ښکلوکیه بیا خو. به ګیله نه کوې
زه به ګل پاڼو نه د پرخې داني
دمست قلم په ژبه وڅیبسمه
ښکلو کیه ثاته به اهدا ، کړمه په مینه مینه
دمستو مستو اورنګینو غزلونو کاروان
ښکلو کیه بیاخو به ګیله نه کوې ؟

تڼي دنریزې کلی ۲/ ۱۱/ ۱۳۶۷

ته .....

ته يو شهكار وې شهكار

ته يو كتاب وې دښكلا د غزلونوكتاب
ته يو تخليق وې دفطرت ديوه بې مثله شاعر
ته يې وې كښلى په باريكو گوتو
دتبسم په قلم
ته يو رباب وې يو سرمسته رباب
د ژوند گډا ته شرنگيدلى رباب
لكه ماشوم دې ووكټ كټ خندلي
دعشق په گوتو تخنيدلى رباب
ته يورباب وې يوسرمسته رباب
ته مستانه ساقي وې
ستا په شرابو كې په جوش وو دالفت رنگونه
تا دتاك وينه ښښتېځله دصفا په گوتو
په كې يوه ذره كينه هم نه وه
ته وې مونس دترږوزړونو او دوچو شونډو
ته يو سخي ساقي وې
اوستا شراب دشومنتيا خم كې راگيرشوي نه وو
ستا ميخانې لكه چينې بهيدې
چې د زاهد ورته توبې ماتيدې
اې ښايسته شهكاره

اې دغزلو يو رنګين کتابه
هره لحظه دې لولم
هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
خونه پوهېږم نن دې هره مسره
لکه يتيم وي چا وهلی په څيرو څېرو
راته وړې وړې سلګۍ وهي
ګيله کوي خو دمسرومرۍ ته غوټه ورشي
زما بنو باندې دخوب ديستو ګوتو په ځای
يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوټي
بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لوېږي
اوته پرې ونه سوځې
زماد نن دور غمجن ربابه
ولې غمجن ژاړې
ته چې په بم ژاړې په زير ژاړې
دکوم شهيد سرود په وير ژاړې ؟
ستا د نغمو دکفن
دهريوتارپه په غېږ کې
کومه د ژوند درخو شهيد پرته ؟
پرون چې شين وې له خندانه ولې نن ژاړې ؟
ته ای ساقي د ترو زړونو ساقي
دلېونو دمحفلونو ساقي

وایه خبریې که نه ؟

ستا لېوني خواره واره دي دخمار په غرونو

ځي د تناکو په پنوکې د انګار په غرونو

یو څو هوښیارو دي جامونه مات کړل

چادي کنډول چادي خمونه مات کړل

اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې

هغه له مینې نه ډك زړونه مات کړل

دتاك له وینې سره ګډه شوه د زړونو وینه

ستا دمـینو وینه

ستا د ، رندانو وینه

کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترګو

داوښکو مهر دخندا په ګوتو ونړیږي

چې بیا دامست خمارځپلي رندان

په سرجامونه د انګور واړوي

توبې توبې په سره تنور واړوي

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

تنبستيدلي اخترونه

پټ مې په زړګي کې يوڅو سوي غزلونه دي
وادې يې ورې چاسره چې کانې نه دي زړونه دي

ګوره دبنو په ستنوځه ډېرې جنډې رپې
روند خونه يې څومره مې د هيلو مزارونه دي

تنده ما توي خوره نشه دمينې هم لرې
اوره په سرېې که ترخه زما جامونه دي

ستا دطلسمونو پسرلى مې پيژندلى دى
څوك به داسې ووايي چې اورنه دى ګلونه دي

څه تاندې غوټۍ څومره تنکي ګلان يې وربېل
دلته هم لوونه دي اوهلته هم لوونه دي

ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې ووينم؟
څومره دې اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي

خال که په تندي لګوې راشه دادې ورځې دي
تن مې په رګوکې د تودې وينې موجونه دي

کله به قدغن ماتيږي خدايه ليونى شومه
سترګې مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

هره شپه خوبونو کې لیلا د آزادۍ راځي
ویښ چې شم هغه خرې خېمې دي هجرتونه دي
دلته دارمان په‌حسین غشي د یزید اوري
ژوند مې عاشورا شو تبنتیدلي اخترونه دي
خدایه یو دعشق ابن اذر ورته راولیږه
جوړ د زړه کعبه کې د بتانو حکومتونه دي
مایې جنازې دنیم بسملو نغمو وړې دي
داخود کاروان یوځو ژوندې غوندې شعرونه دي

ثور ۱۳٦۹

دانتظارپه کلي

اوښکو مې مهرلګولی ددیدار په کــــلي
خدایه تېرېږم بې دیدنه د خپل یارپه کـــــلي
تېږی زړګی مې شو کباب کباب دمینې په اور
اوښکې مې وسوې اوپخیږي مې سرې وینې په اور
کاشکې لړمون راته څوك وسبځې دپینې په اور
نه شته ساقي ؟ چې لړمې راشي دخمار په کلی
د یار په یاد مې ژوندی سترګې له څمبارنه پاتې
لکه په ګل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
د ژوند رباب کې پټ سرود یم له شا تارنه پاتې
همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
دهجر شپې مو په تیندك دي ډیوه ګی نه لرو
په اغزو زړونه ور پېیو باغ کې غوټۍ نه لرو
ناسور زخمونه ګرځو و مرهم پټۍ نه لرو
ځو؛ چې ورځو یه لېونو د پرستا ر په کلي
توري لیلا څنې دي څنډوهه ادا دې نه زده ؟
په دي اوږ دوشپوکې دښکلی مخ سبا دې نه زده ؟
مجنون به وګټې دخدای په در دعا دې نه زده ؟
راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
سپرلی پټېږي دسرو وینو دالوان په کفن

هسې نه تاندې غوټۍ تا وشي دخزان په کفن
ويښ يم که خوب وينم مخ پټ دخوږ جانان په کفن
مسيحا کله به را دروميږي دبيمار په کلي ؟

په شنه اسمان يې چې بوډۍ دمينې تال زنګوي
ذره ذره پکې دنور او دجمال زنګوي
سپينې کوترې يې په غېږکې پروبال زنګوي
موږه مهجوررورځو د داسې يو د لدار په کلي

موږ دتنهاکو په پنو کې په اغزيو راغلو
دمرګي غېږته په ګډا او په مستيوراغلو
خندا موحق ده په کرلېچ کې دسلګيو راغلو
کاروان ته لار ورکړئ چې خورشي دسهار په کلي
دلمر په کلي د خوږ منو د کرار په کلي

۳۰/ نومبر/ ۱۹۹۰ تنې

اهداء: شهید مجروح ته

جلوه زار

یو زړګی وي په تترکې ، خوچې وخاندي بهـــارشي
عشق یې وداغي مجروح شي ، دلاله غوندې داغدارشي

دخزان ترخې سیلۍ کې ، قافلې دمشـکو کـوچ کړي
خوشبویي یې لاسپواشي ، چې یې پانې تارپه تـارشي

هره اوښکه یې تابلوشي ، دصـنم دګرمې میـــنې
هجران هسې شان رنګین کړي ، چې وصـال به ترپــنه زارشي

مرګ په برګوورته ګوري ، خو جذبې خاندي حـق وایي
عشق یې نه پرېږدي قرارتــــه ، که منصورغــوندې په دارشي

چې په مینه کې قربـان شي ، هغــه زړه د زړو سلــطان شي
دتاریخ دناوې خال شي ، رنګ دوینوپې یـادګارشــي

چې فـریاد داولســونو ، دبلبل غــوندې نغمه کړي
د ژوند سازیې نیم بسمل شي ، دصیاد په غشــوښکـــارشي

د زړګي یوښکلی لعل وي ، غېږیې ډکه وي لــه نورنه
دبې قدرو په لاس ورشي ، په ایروکې ورګــوزارشي

خو دانورپه ایرونه مري ، دا بـــه زړو نوکې بلــېږي
که یوځای په ایروپټ شي ، په سل ځایه جلـوه زارشي

پسرلیه ! توکوه یې ، له زخمونو نه ګلــونه
چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي

چې نغمې یې په ژړا دي ، ګرم یې مه بولئ عالمه !
څوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان» بې بې سالارشي

تنهي ۱۳۶۶/۱۱/۲۳

ای د سپېدو پر ښتې!

ای دسپېدو پر ښتی
له خو به وغځېږه
په کرشمو کرشمو وغځېږه
دشپوځادرله ګلابي بدن نه وغورځوه
دلمرزريني جامې واغونده ادا وکړه
عمرژړلوته په سرو شونډو خندا وکړه
اودسپوږمۍ له ميخانې نه راوړه
دمينې تږوته د نورجامونه
پرېږده خواره چې شبې په وچوشونډو
لکه دستورو ځاځکي ځاځکي شراب
پرېږده دمينې لبونی دې هم شي مست اوخراب
ای دسپېدو پر ښتې :
اوس که پېغلوته يې خوپېغله به شي
دښکلا رازيې يوه غوټه يې چې وسپړېږې
که د چړو په ځوکو لاره وي هم
دعشق مجنون به ستا درشل ته درځي
په تورپټکي کې به ټومبي د پلوشو ګلونه
دتورو شپو په غېږکې واخله نوراني ګامونه
دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنورقافلې

اودا دنور قافلې

دیوسفي کمیس په عطرو باندې ولمبوه

دلمردسترګې هار پرسپینه غاړه وځروه

عزیزدمصرته ورياد کړه د کنعان یادونه

اوپه مهجور«پسرلي» و وروه

دخوږوصال د جنتونو ګلان

داستقلال دجنتونو ګلان

ای دسپېدو پر ښتې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

۱۳۴۹

دپرښتي خوب

یو چمن وشین چمن و.
داسي ښکلی
لکه لرې دشیطان له وسوسونه
خوب دښکلوپرښتو
دګلونو وه ښکا لو
دمرغانو دنغمو
دوړمود قافلو
یوله بله وو تېکر
لکه ځونشه مستان
خدای راکوزکړد فردوس له ښکلې غېږې
یو مین شینکی سحر
اوس یې ورو ورو لمبوي
په چینه دتنکې لمر
لکه ولامبي مریمه
ځوبدرنګې زمانې ته
کړي له غیبه را پیدا
یو مشال یو مسیحا
د فطرت له رنګینیو
دښکلا وو په لمن کې
یو ه پیغله په ترپکو
لکه مسته غرځنۍ وه
دمړوند بنګړي یې مات وو

مستانه وه لیونی‌روه

د سپرلي په شنه سحر باندې مېنه

په چمن باندې مېنه

په مین باندې مېنه

جنتي موسکا په شونډو

او څولې‌له گلو ډکه

ته به وایې چې دشاتو یوه مچۍ‌ده

په گلونو باندې گرځي

یوخوږو کې انتظارېږي

په لېموکښې په څپو دی

د گل څانگو لاندې گوري

لکه زړه چې ورنه ورك وي

له خندانه تکه شنه شوه

خپله ورکه يې پیدا کړه

پسې منډې وهي تښتي

دښکارې په شانې داهم

خپل ویشتلی ښکاررانیسي

خپل مین دلدار رانیسي

گیلۍ زلفې یو خوا بل خوا

په اوږو زنگوي خاندي

پسرلی يې شرمنده کړ

داسې نازاو اد کاندي

خپل مین په غونچوولي

عشق دحسن او وصال په ډیوو ولي

دواړه ستړي اوستومانه

دچینې په غاړه کېني
چینه سپینه راخوټکېږي
ته به وایې دحیات چینه هم دا ده
اوبه سپینې لکه تکې سپینې اوښکې
لکه دوو خوږو مینو
له اوږده هجران نه وروسته
د وصال په شیبه ښه وېروي ژړلي
داچینه وي د دوي اوښکو بهولې
دواړه لېږې کړي ترې ډکې
بیا دیو اوبل دبل په لېه خوله ږدي
لابې غرېږ هم کړی نه وي
نه چینه وي نه بې باروي
پرهرژلی پسرلی وي
بیا غمجن غوندې سهاروي
پرښته داسې خوبونه
هره شپه په خوب کې وینې
خو چې ویښنه شي ژړېږي
په مانیونو غوځه پښه بې
گرځیدونه نه جوړېږي

پېښور – حمل ۱۳۷۰

څلورتوتکی

دشنه اسمان غېږې ته والوتې څلورتوتکی
تورومښوکوکې يې راوړي دګلونو پاڼې
هره ګلپاڼه وه د پرخې له سرو اوښکو ډکه
دبوډۍ ټال نه يې وزرونوکې رنګونه راوړل
اودا څلورتوتکی
ستړې شوې کېناستې دلمرپېړ ونه
دنورپه څانګه کې يې وغزول
دبوډۍ ټال دهريو رنګ تارونه
په هريو تارکې يې ګلپاڼې او دپرخې اوښکې
په هنر وپېيلې
دتوتکيو دا ، وړه اودا رنګينه ځاله
دنورپه څانګه د زانګو په شانې وزنګيده
لکه ماشوم په کې للوللو شوه
يوه دنيا يوه رنګينه دنيا
يوه موسکايوه مالګينه موسکا
اودې څلورو توتکو د رنګينو په غېږکې
خوبونه ډېرولېدل
شينکي شينکي تنکي تنکي خوبونه
ملکوتي اوجنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنګو سترګو
لکه اغزي لکه لښې لګیده
د اهریمن له خبیثه اروانه
یولوی ښامارجوړیده
په تورو وریځوکې راته اوتاویده تاویده
دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله
نوراني څانګې یې کړې خچې پچې
په کې لمبل به چې څلورو توتکیو په ناز
دشینکې خوب هغه تنکۍ تنکۍ چینې شوې وچې
دتوتکیو ځاله لولپه شوه
د ښپلتانه دسرو دونو باران ووریده
وصال ورې سلګۍ وهلې اویتیم پاتې شو
اودڅلورو توتکیو داړوکې کاروان
دمینې زړه و،دهجران په چاړه نیم پاتې شو
خدای خبردوې توتکۍ چېرته او دوې چېرته لاړې؟؟
دسبا سپینه کښتۍ
دشنه دریاب اودخواره غوندې شمال له غېږې
وحشي توپان په تورو تورو پنجو
دتورو شپو دګردابونو غېړته ځنډوهله
خودسبا ماښو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته ښامار په لویه خېټه
دسپینو غشوګـو زارونه وکړل
ښامار ویشتلي فریادونه وکړل
زهریې ګډله تورو وینو سره وبهیدل
دلمرله ونې نه راپرېووت تاوې غرونه ړنګ شول
خاکې نړی کې زلزله شوه دېوالونه ړنګ شول
دا زهرجن ښامار، دا لوی ښامار
داخبیثه او دا پلیته اروا
د اهریمن کالبوت ته ننوته
خو خدایېونه پوهېږم
زموږدښکلي سبا سپینه کښتۍ
دتورو شپوله ګردابونو راوتلې نه ده
دلمرپه لویه ونه
اوس هم واړه ماران تالونه وهي
هغه څلورتوتکۍ ورکې دي اوهېڅ نه راغلي
دنورپه څانګه یې رنګینه څاله جوړه نه کړه
اې دسبا کښتۍ کې ناستو په رڼا مینو
ستاسوپه منځ کې تاسې وګورئ چې شته اوکه نه ؟
بومستانه شپونکی چې روح یې له نغمونه ډک وي
چې هرنظریې دطورغروي له ډیوونه ډک وي
راشي دلمردونې

دترهیدلي سیوري لاندې شپېلۍ وغږوي
په پاړوګړوګوتو
چې دنغمو په جادو ګروګوتو
دنورله ځانګو ماران وشو کوي
چې ورته ماتې کړي په ښکلو اوپستو کو، ګوتو
هغه ترخې هغه زهري تناکې
ترخه ترخه زهرېې وبهوي
بیاېې خوږې شپېلۍ ته هسکې غږې ونځوي
چې دلروني ته یوسپېل دتوتکیو راشي
دنورپه هره غزیدلې ځانګه
ځلور، ځلور توتکۍ ځالې وکړي

پېښور ۱۵/۵/۱۳۷۰

ازانګې

ګله دا ډېره موده
ستا د ورمو پستې وربښمينې ګوتې
مستې شي مستې شي زما په زړګي تمبل وهي
زما دروح په ګړنګو کې ازانګې خيروي
ګله په تاپسې ما
درنګ نړۍ کې دوه مين بوراګان وګرځول
خوګله تا
تا دنغمو په هغو شنو پاڼو کې مخ پټاوه
ګله تنکۍ وې چې تا
د بوراګانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟
ګله ګونګۍ وې چې تا
دوو بوراګانو ته دمينې يو ځواب نه لاره
تنکۍ به وې ګله ګونګۍ خونه وې
نغمه نغمه شوې اوريدای مې شوې ليدای مې نه شوې
ستا دې په خپل حسن سوګند وي چې ر ښتيا ووايه
ته چې دخپل وجودله باغه راځې
زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يبلى راځې ؟
اوکه مرغه غوندې بڼکې وکړې ؟
ګله صفا ووايه
ولې زما دغزل هرتورى ګلدان ګلدان شي؟
چې له تاغيږتاو وي

پېښور ۳۰/۱۰/۱۹۹۱

دارغوان خوب

په زړه مې اور بلیږي یا د، د جانان چېرته یوسم ؟
چې په کې ونه څوځي ، روح دارمــــان چېرته یوسم ؟

ښکلی نادان دی ترې امېل دغاړې نه جــــوړوي
وایه داني داني د دروهــرجان چــېرته یوسـم ؟

مصره ! په تاکــې خویوه زلیــخا هم نه وینــم
وروڼو شړلی دا یوســف دکنــعان چېرته یوســم ؟

داسې لېمه نه شته چې رنګ یې شي اوپټ شي په کـــې
په وینو سور خوب ، دزخــمي ارغوان چېرته یوســم ؟

ماوې چې خپور به یې په څنو کړې دا زړه مې درجار
اوس نو ریښې ریښې سالو د الـــوان چېرته یوسم ؟

خپل مې ختن خپل مې ښکاریان دي او غرځې مې خپلې
له خپل ختن نه پردي غشي کمان چــېرته یـــوسم ؟

چې مې د خیال په پسته دښته کــې اغزي خواره شول
زه د وریښمینو غزلونو کاروان چېــرته یوســـم ؟

پېښنور خیبرپلازه ۲۷/ ۱/ ۱۳۷۱

د پسرلي ګلپیغله

شپه دخوبونو په تبال وزنګیده
لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ویده شي
داسې چوپتیا او کراري خوره شوه
دپسرلي ګلپیغلې غلې غلې ساه واخېسته
او دمـین فطرت له غېږې ورو ورو ، وښویېده
ځان یې بربنډ دسپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
له ډېر هوس نه ورته سپین ستوري اوبه اوبه شول
راغلل دوړانګو په نریو لارو
په سپینه غېږکې یې خواره واره شول
د پسرلي ګلپیغله
سلیماني تخت ته بلقیسې غوندې وختله
دپرېشانو اوربلونو په غمجنه مېنه
او د داغلي لاله زار په وطن
دلمدو څنډو خو شبویې وروي
سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
دپاکې مینې ګنهګار وته جنت جوړوي
خوای عظیمه خدایه !
زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده سجده شوه
خدایه که غوښې دې کړې
دجهنم دسرو اورونو ژبې
د اهریمن د طلسمونو ژبې

پېښور ۱۳۷۰/۱/٤

قحطي

نه هنګامه دعشق سره ، نه دجمال قحطي ده
ای ښکلیه یاره نوبیا ولې دوصال قحطي ده ؟
داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساتمه
د ار ما نونو هدیرې دي دمشال قحطي ده
زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
له پښتون زړه نه خو خبرېږ چې دســـوال قحطي ده
پیوند د وروځوکې خوګڼې خالونه نه ځايیږي
په دې ساده ښکلې محراب کې دیو«خال » قحطي ده
ولې تندې مو اورنګانو ته سجدې لګوي؟
دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده؟
لړخو ارام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
دآزادۍ باز به الوتو د پامیر په څوکو
داسې ښکارېږي د وحدت د پروبال قحطي ده
کاروانه څوك دې فریاد ناورې سره اوسپین نه لرې؟
او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

دتنهیو غرونه
١٣٦٨/٨/٦

ا هداء : دشهید شمس الرحمن او شهید محمد میرپاکو ار واورته .

له وینو ترموسکا

خه مستانه شوردی غوړونه کیږدیء
چیرته مسیح په هدیرو راغی
وگوریء مړي له خندانه شنه شول
مړاوي غوټۍ په یوه سترگك دشبنم وموسیدې
له مرگ یاغي شوې دسیلۍ په غیږکې وغزیدې
گوریء گلونه شوې جنډې جنډې شوې ورپیدې
خومره بې باکه دا غزوپه څوکو ونڅیدې
او دپیرۍ د خزان مړي پورې وخندیدې
خه مستانه شور دی غوړونه کیږدئ
ړندې ړندې شوې دپیړ یو دکوډ گرو سترگې
شینکی آسمان دکوه قاف په لمن وورېده
ډیرین دیو دمنارې له سره وښوییده
یو ه ژورگړنگ ته وغورځیده
هغه لاسونه یې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې یې دقاف دښاپیرووزرې
خه مستانه شوردی غوړونه کیږدئ
دښا پیرودڅهو بوی راځي
هلئ زموږدکلي
په هغه ستړي ملوك زیری وکړئ

بدري جماله يې سلام ته راځي
څه مستانه شوردي غوړونه کيږدئ
راغلې څپې دسندريزې خندا
هغه دي هغه ، دبتانو جنازې ووتې
چې دسحر وينې يې څښلې هغه شپې ووتې
هغه چې تش نوم يې دښارپه مري
لکه خپسه پروت و
يوه ياغي آواز دښار له مريوشو کاوه
دوخت بودۍ زړه ريتا ړه کې دغوټې په شان
دعدم تاخ ته ورو وړوغورځاوه
څه مستانه شوردي غوړونه کيږدي٠
څه دتودې موسکا تندرونه اوري
درښو اوښکو دريا بونه وچ شول
جادولوګی شو ، طلسمونهوچ شول
جادو ځپلې سترګې وغړيدې
هلته دوينو دساحل په غاړه
د يوه نهنګ له ګنده شوې تنې
دچا په وينو لمبيدلی شال بادونو يوړ
دنظر غشوته بربنډ پاتې شو
سور خونړی جهان يې شنډ پاتې شو
ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردي غوړونه کيږدي ء
هلته پوشکين له غزليز وسترګو
دتولستوي په مينه ناکه څپره ووريده
وې يې دابنکلي اورنګين محشر له کومه راغي ؟
چې د بتانو نړۍ ونړيده
دتولستوي په شونډو
يوې خوږې موسکا بريښنونه وکړل
له نازه ډکه اشاره يې وکړه
دجنوب لورته يې اوږده او مرمرين لاسونه وغزول

۱٦/٦/۱۳۷۰ پېښور

ددیو دقهر په ځیر، دوه لاسونه

دیوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
غنچې غنچې ګلونه وغورځول
دهریوګل په شوکیدلې پاڼه
دوه دوه مسین بوراګان
لکه د پرخې په ځیر ، ووریدل
دا پولادي لاسونه
دګل دهرې یوې پاڼې په مخ
دڅاڅکي څاڅکي پرخې پرخې په سر
تیرې پنجې راکاږي
دهرو دوو ، دووبوراګانو ترمنځ
دبیلتون بریدجوړوي
د دیو دقهر په ځیردوه لاسونه
دتورو کاڼو خواته وغځیدل
ځولی یې ډکې کړې له تورو کاڼو
دښاپیرۍ په غیږکې سپینه ښیښه
په کاڼو ولې چې ذرې ، ذرې شي
چې رڼا بوره شي تیارې خورې شي
دغه ښیښه دیوه وجود او د دې دو و لاسونو
دروح له میوډکه

ثور ۱۳۷۱

پښپنور

باغ

په هغه شپه چې دبلوغ باغ ته ورواوښتمه
دپنځلسمې بسپوږمۍ
زما ښکالو دپلو شو په غوږو . واوریدله
له شنې کړکۍ یې لکه لور دباغوان سر راوایست
باغ یې دنور په رڼو کاڼو وویشت
سترګې مې وبرېښیدې وتمبیدم
زما تندی لکه د باغ ګلاب په وینو سور شو
یوه ګړۍ دیوې ونې لاندې ودریدم
وربخو وربښیمن شال دسپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
ساړه شمال مې ماشوم درد په تال کې وزنګاوه
زړګي مې وربخو ته یو ه دنیا دعا کوله
په یوه تړې تلوسه بدل شوم
هرې شیبې د کال پېښې کولې
دانتظار دېوانو
دشیبو غرونه وو په لار کې ایښي
اوپه دې لاره یوه ستړې قافله دوړمو
دچا دځنو خوشبویۍ باندې لړلې وه راورسیده

دتصور په ائینه کې یوه ښکلې راته ومو سیده
کړنګ شو آینه زما دخیال له لاسه وغورځیده
زه له خندانه شین شوم
یوی ښایسته ښاپیری غیږه راکړه
زما په خوږ سترګویې وموښل تنکي لاسونه
زما نظر بدل شو
زه د ګلونو په لوستلو باندې وپوهیدم
په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
بیا ښایسته ښاپیری غیږه راکړه خوله په خوله شو
ټنډه یې وموښله
زما په ټنډه پورې
زما له خوب سره اسمان ته لاړه
په سپینه ټنډه یې سور خال ځلیده
لکه زما د غزلونو اروا
لکه ښایسته دسهارونو ستوری
ځم دنغمو په سیندکې غسل کوم
او د ګل کښ په غاړه
دسحر لمونځ کومه

پینبور ٦/ ٣/ ١٣٧١

زموږ دګلي شنه توتیان سپینې کوترې

خدا یه ستاکومې پرښتې واخیسته ؟
په نوراني منګولو
دګلو ړموپسته وریښمینه جارو
چې یې دلرګلي اسمان جاروکړ
له تورو وریځو اوله تورو لړو
خدایه دلرګلي په شنو توتیانو
په سپینو سپینو جنتي کوترو
ته څومره ډیروروي
دښایستو نو باران
چې له بڼکونه یې
بوي دچندڼو راځي
چې له خبرونه یې
بوی دسندرو راځي
خدایه بخښې مې که نه ؟
توبه توبه
دلراوبرګلي عظیمه خدایه !
له تاکومه ګیله
ستا هغه ډیرې پرښتې خدایه په کومه لاړې ؟
ته ورته غږکړه چې دبرګلي اسمان جاروکړي

پہ تورو وریځو کې دپیغلې سپوږمۍ ساتربته
پہ تورو وینو کې شوه سترگه د لمرلته پته
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جارو کړي
زمو ږدکلي شین بنکي توتیان
کوي هرچاته دسلگو په ژبه
دخپلو ماتو وزرونوبیان
زخمي مریوکي دمستو الوتنو نغمو
دوینو زنگ نیولی
زموږ دکلي هغه سپینې اسماني کوترې
چې دسپوږمۍ په سپینه شپه یې دسوما گلونه
په پیغلو پیغلو ترانو کې ستایل
خونن د بر کلي وریښمینه فضاء
اغزي اغزي غوندي ده
د سپینو سپینو اسماني کوترو
د زړونو وینې څبیښي
زموږ دکلي ښایسته کوترې
سپینه سپوږمۍ په خوب کې وینې اوسوما په خوب کې

پېښور ۱۳۷۰

د دیو دلاس دماتیدوسندره

زما دروح د ونې
په هغه جگه غوږگه
یوې خوږې یوې پستې سندرې
لکه د سپینې اسمانې کوترې
له زیروبم نه جوړوله ځاله
ورته راتله دښاپیرو له وطن
لکه بدري جماله
په سندریز اندازکې
ته لکه دیو غشې لینده په لاس کې
ماستا دغشو شغاو اوریدله
لکه شاهین وې خوشې
په یوه کوتره پسې
غشې دې شغ شوراغې
زما سندره پسې
او د زړگې په سرمې ولگیده
زما د روح دونې
هغه اوچته غوږگه ورپیده
دزیروبم له ځالې والوته
زما سندره د کوترې غوندې

دښاپیرۍ بدرۍ جمالې غوندې

پستنه لاړه دارم په لوري

د شهادت په وزرونو د عدم په لوري

او په ښې لاس مې پولادي غشی له زړه راوکیښ

لکه قلم زما د زړه له مشواڼۍ نه ډک و

پولادي نوکه یې په وینو سره وه

په خپل ورغوي مې پړې ولیکله

دناویلې ښایستوکې اوپستې سندرې

دشهادت ویرنه

دهغه لاس دماتیدو سندره

چې غزلګرزړونه په غشو ولي

چې داروا له ونې

سپینې کوترې شړي

زما مزار ته لوحه مه جوړوۍ

زما کیڼ لاس زما دقبر لوحه

راټوکیدلې ده د زړه له تله

پرېږدۍ ولاړه دې وي تل ترتله

چې لاروي مې په ورغوي لولي

د دیو د لاس دماتیدو سندره

پیښور لخیبر پلازا ۲۸/٤/۱۳۷۱

دباران زګیروی

دا خو شپې سرېه سرد باغ په ستونې
یوه خپسه ناسته
د باغ تنکي ګلونه
اغزن خوبونه ویني
باران له تري باغ نه باد په دیکه ټیل وهلو
او داغزوپه غېږېې و وارووه
پانوزګیروی د باران واوریدو او وبووږنیدې
دسپیره بادله ویرې ورپیدې
بلبل دپرخې په ځای سرې سکروټې وځبیښلې
ژبه یې ګونګه شوه نغمې نه ورځي
خولا دګل کنډول یې هیرنه دی توبې نه ورځي
آه دماشومو ګل غوټو په شونډو
سپېره ګردونه پراته
اغزوتیونه د سپوږمۍ رودلي
په هره څوکه یې ټوټې ټوټې الماس ځلیږي
اوس په ګلونو باندې ناز خرځوي
باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
اوچار چاپیر تري د اغزیو د یو الونه تاودي
باغ ته په شنو ګامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هابندیوان پسرلی نه شي راتلای
داپسرلی هغو الماسو غېږکښې ټینګ نیولی
چې د فرعون دا غزنې ږیرې
په هریوتارتارکې ټالونه وهي
موږ په موسی پسې لیمه شوو
که چیرته راشي یو ماشوم موسی په پالې پالۍ
چې د فرعون له اغزنې ږیرې
دانې دانې الماس راوشو کوي
هغه بندي پسرلی والوزي بڼکې وکړي
زموږ په باغ وزرې وغوړوي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دباروتو دوزخ

دوزخ دی دباروتو جنتونه په کې سوزي
سپرلي په کې ایره شول سره گلونه په کې سوزي

د تاندوتنکي هیلو دموسکا غوټۍ لمبه شوې
بس میني هدیرې شوې مشالونه په کې سوزي

عشق وسو ، لولپه شو په ښکلا اوري سکروټې
وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي

ویشتلي دنورغشي بوډۍ تپال په لینده نه شي
اورونه دي لوګي دي اورنګونه په کې سوزي

په زړونو اوربلیږي خدایه چاته وژاړمه ؟
روغ څه چې لیوني ببرسرونه په کې سوزي

سور اور بېله میخانه کې ساقي وسو ، جام یې پریووت
لاغږ یې کړی نه چې تږي زړونه په کې سوزي

ختن تالاوالاشو نه غزال شته نه عطرونه
نیپام خورې سپرغۍ کړې راکټونه په کې سوزي

داڅه یزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې
ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کې سوزي

اور کرښه غځولې مجنون دلته ، لیلا هلته
دیدن ته وا دسترګو کچکولونه په کې سوزي

الهي نمرودي اورونه ته ګل وګلزار کړې
ته ګوره د خلیل خواږه یادونه په کې سوزي

لګیږي به مرهم غوندې په سوولو زړونو
«کاروانه» خیرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

تني ۱۳٦۸

زما دسورکې اوښ فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونــــــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امـــــيلونه وړل
تل مې تګ راتګ و ، کاروانـونوکې
تلمه په پیچو موکې په غرونــوکې
کله په اغزو کــــله ګـــلونو کې
تګ مې نه و خوښ په مهارونوکې
ډیر وم ګرندی په قدمونـــــو کې
تل مې له اوښانو میدانـــونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلــونه وړل
ډیر په خطر ناکو لاروتــــللی یم
ډیر ډیر په مستۍ کې تښتیدلی یم
ډیر راغورځیدلی پر زیدلـــــی یم
کله هم ګـــړنګ ته ورلـــویدلی یم
بیا هم په میړانه ترې ختلـــــی یم
ما په مکیز غاړه بـوخ غوږونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونـــه وړل
هرڅو مې که زړه له باره ستړی دی
زړه کې مې زرغون دمینـــې زړی دی
نازمې دغریب په لیمـــو وړی دی
بې مزده مې پنځ ورتــــه راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پرې دی
تل به مې ډالۍ اوساغاتونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونه وړل
ډیر راسره یوبهیر کې تللي دي
تللي دي.واپس کله راغلي دي
پاس راته جازونه غوریدلي دي
خواکې مې بمونه لګیدلي دي
مرګ راته په برګوډیر کتلي دي
بیا به مې هم کټه او ګلونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونه وړل
تګ به مې دشپې په قافلو کې و
لوند به مې بدن ټول په خولو کې و
زړه مې دځوانۍ په ولولو کې و
مل به مې کاروان په منزلو کې و
روح یې دشعرونو په بنګلو کې و
مایې د ډاګې غونډي لیکونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونه وړل
یار شومه په سختو سرو ګرمیو کې
زور مې پاتې نه و . په تلیو کې
ور ورو به راتلمه په غونډیو کې
اوښکې مې وې پنډې په ککیو کې
خه غمجن سرود مې و.ګونګریو کې

ورومي دمرگ غير تـــه قدمونه وړل
غاړه کې مې ښکــلي امــيلونه وړل
بيا په خپلو وينوکې غــرقاب شومه
ونډې ، ونډې جوړه په ښه حساب شومه
ويش په هرغريب په هر جناب شومه
ورك دسخت مرگي په انقلاب شومــه
جوړتوټې توټې شومه کباب شومــه
خداى خبر چې چابه مې خوندونه وړل
غاړه کې مې ښکلي اميلــونه وړل
داغ که دکاروان په ځيــگر خون يمه
خيال نه مې شړې وايي پښتـــون يمه
وايي که غمجن دې په بيلتـــــون يمه
هرڅه دې له خداى پوه په قانـــون يمه
ټينگ عزم لرم کــه په شواخـــون يمه
زړه ته يې دصـــبر مرهمونــــه وړل
غاړه کې مې ښکــــلي اميلونه وړل

وړى‌خيسوره دچور کوټې دځنگل لمن

۵ / ٦ / ۱۳٦۸

PROPERTY OF ACKU 4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
KAR
4382

پیرمحمد کاروان

له ماښامه ترماښامه

د شعرونو مجموعه

Series No:69-70

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies 1000

Peshawar 1992

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library